PENNY McCUSKER

Trepte spre cer

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Rachel puse peruca pe capul manechinului și făcu un pas înapoi. Nu-i stătea mintea la muncă – încă se mai gândea la noaptea trecută – dar își impuse să se concentreze asupra a ceea ce făcea, potrivind mâna manechinului într-o poziție mai elegantă. Șuvițele argintii ale perucii cădeau perfect. Contrastau dramatic cu rochia neagră de zi. Poate că, dacă o întreba pe Lulu, vitriniera șefă, reușea să ia cu împrumut peruca la sfârșitul săptămânii. Se potrivea de minune cu intențiile ei.

– Mai repede, Rachel. Ai adormit? o întrebă Lyn, fata cu accesoriile. Îți place pălăria asta? continuă ea, urcându-se în vitrină, unde puse o pălărie de grădină, cu boruri largi, pe capul manechinului.

– Tu unde-ai purta o asemenea pălărie? replică Rachel, făcând un efort să revină în prezent.

– La Ascot?

Era luna iunie, iar în săptămâna următoare începeau cursele; magazinul era plin de cumpărătoare care căutau ținute bătătoare la ochi, potrivite pentru Tribuna Regală.

– La Ascot?! exclamă Rachel. N-avem noi norocul ăsta. Tot aici vom fi, robotind toată săptămâna, ca de obicei, încheie ea, cu un căscat.

– N-ai dormit azi-noapte? se interesă Lyn, răspândind prin vitrină eșarfe asortate cu poșetele, în timp ce Rachel se întorcea să coboare.

Răspunse dând din cap. Se sfia să recunoască unde fusese în ultimele trei nopți. Dacă lucrurile se rezolvau, în curând avea să le poată spune, lui Lyn și celorlalte. Ba chiar, își spuse ea, încrucișându-și degetele, era posibil să predea preavizul. Dacă se rezolva.

– Lulu? întrebă Rachel, când ajunse în camera personalului, unde șefa echipei tocmai intrase să bea o cafea. Ce se întâmplă cu perucile, când schimbăm seria asta?

– Se duc înapoi la magazie. De ce?

– Și-au să adune praful acolo, pe rafturi?

– Așa cred.

– Deci, cred că n-aș avea nici o șansă să iau și eu cu împrumut una...

– Ca s-o porți, adică?

Rachel dădu din cap, roșind. Acum, i se părea că suna ridicol. Lulu o fi crezând că-și pierduse mințile.

Femeia mai vârstnică, însă, zâmbi.

– M-am prins. Te duci la o petrecere simandicoasă? Voi, tinerii, întotdeauna începeți să vă uitați la vitrine, când se anunță petreceri.

Pe fața lui Rachel se ivi din nou speranța.

– Dacă ai mare grijă, nu văd de ce nu s-ar putea – cu condiția să mi-o ceri mie. Și, Rachel...

Lulu făcu o scurtă pauză.

– Vezi, să nu se afle... De fapt, n-am voie să ți-o dau.

Rachel bănuise deja că le făcuse impresie bună colegelor, iar acum avea dovada.

– Voi avea mare grijă. Lulu, ești o dulce! adăugă ea, cu însuflețire.

Apoi, își mușcă buzele.

– Totuși, nu-i doar o petrecere de-o noapte... aș putea-o împrumuta pentru două, trei zile, poate chiar mai mult...?

– Dar ai o adevărată viață mondenă! comentă Lulu, convinsă că Rachel ochise peruca pentru o serie întreagă de petreceri. De cât timp spuneai că ești la Londra?

Fața ovală a lui Rachel se lumină într-un zâmbet, în timp ce răspundea, cu accent de țărăncuță:

– Păi, acu-s ca la trei luni de când venii și io de la noi de la țară...

Nimeni nu-i cunoștea ambiția secretă, iar planurile pentru a-și împlini visul nebunesc nu începuseră să se pună în aplicare decât când părinții ei îi permiseseră să plece de-acasă. La început, se codiseră, doamna Jackson considerând că o fată de douăzeci de ani era prea tânără ca să se descurce de capul ei prin Londra, iar domnul Jackson acceptând tot ceea ce spunea soția lui, până când o colegă de școală de-a lui Rachel se înscrisese la un curs de servire și aprovizionare, în capitală. Nevrând să se ducă singură și știind că Rachel dorea mult să meargă, îi propusese să locuiască împreună până-și făceau fiecare un rost.

Lui Rachel îi surâsese norocul și mai mult când fusese angajată ca vitrinieră la un mare magazin din Knightsbridge. Făcuse aceeași meserie în orașul din Dorset aproape de care locuia, după ce urmase cursurile de specialitate la colegiul tehnic și artistic local.

Se adaptase ca și cum ar fi trăit toată viața la Londra. Nu că nu i-ar fi fost dor de fermă, de prieteni, de toate sunetele și priveliștile de la țară, dar se consola făcând plimbări lungi prin parc, mulțumită că

apartamentul oferit de unchiul lui Ros, în vila lui Regency cu terasă, se afla la doar cinci minute distanță de peluzele cu iarbă și copaci.

Dar, în pofida tuturor emoțiilor proprii mutării, până săptămâna trecută avusese senzația că nu făcea decât să-și omoare timpul. Apoi, se ivise marea ocazie.

– Rachel! Deșteptarea! Pe ce lume ești dusă? o dezmetici vocea unei colege de la raionul de parfumuri. Te-am întrebat dacă voiai să-ncerci o picătură din ăsta, continuă ea, arătându-i un eșantion de parfum scump.

– Scuză-mă, mă furaseră gândurile... răspunse Rachel, întinzând încheietura mâinii.

– Cum e tipul?

Rachel clipi din ochii ei mari și albaștri, apoi râse, înțelegând la ce se referea Francine.

– Nu la un bărbat visam, mulțumesc foarte mult! N-am eu timp de-așa ceva!

– N-ai timp? Atunci, pentru ce altceva ai timp?

Francine așteptă, convinsă că avea să i se dezvăluie totul, dar Rachel, deși ardea de nerăbdare să spună, se abținu.

– De-abia am timp să mă obișnuiesc cu viața în marele oraș, Francine, asta-i tot.

Învăluită într-un abur de parfum fin, Rachel porni spre scara rulantă. Visătoare cum era, rămăsese puțin în urmă cu lucrul. Asta însemna că avea să ajungă mai târziu acasă și-i rămânea mai puțin timp ca să revadă cântecele.

Ocoli un grup de cumpărători, dar se pomeni față în față cu administratorul magazinului, care conducea câțiva bărbați în costume – directori, probabil, după expresiile lor serioase și servietele din mâini.

Ajunse la ascensorul angajaților chiar înaintea lor și fu surprinsă să vadă că o urmau. Domnul Maynard o ignoră, la fel ca și ceilalți bărbați, iar Rachel se pomeni înghesuită într-un colț, cu nasul spre un zid de spinări cenușii. Când ridică privirea, zări o licărire de compasiune, într-o pereche de ochi albaștri. Buzele bărbatului se strânseră, încercând să nu râdă. În timp ce liftul urca, Rachel avu timp să-i inspecteze profilul. Era arătos, cu siguranță, își spuse ea alene, uitând pentru prima oară de seara care o aștepta.

Bărbații urcau la ultimul etaj, unde era sala de consiliu, iar Rachel fu nevoită să-și croiască drum spre ușă fără a părea nepoliticoasă – sarcină aproape imposibilă, până când străinul cu ochi albaștri le murmură ceva celor de lângă el, iar aceștia îi făcură loc. Rachel îi aruncă o scurtă privire de mulțumire, în timp ce ieșea pe ușile silențioase. Apoi, uită de el.

Seara, când ajunse acasă, din bucătărie ieșea un miros delicios. Aruncându-și pantofii în antreu, Rachel adulmecă încântată și intră.

– Nu-i rău să locuiești împreună cu o studentă la școala de artă culinară, comentă ea. Azi ce idei ți-au mai venit, Ros?

Capul brunet al celeilalte fete se ridică din dreptul cuptorului electric cam vechi, în care privise neliniștită.

– Surpriză! Așteaptă și-ai să vezi!

Rachel începu să dea și ea o mână de ajutor la pusul mesei, deși gândurile îi erau cu totul în altă parte.

Visul vieții ei se apropia. Numai trei ore, și avea să pășească pe scândura scenei! Își imagina trioul atacând melodia ei, pe care singură o compusese, și tăcerea lăsându-se treptat în sală. Iar atunci, Rachel Jackson, tânăra vitrinieră, n-avea să mai existe! Rachel avea să devină Zia. Oftă adânc, cu mulțumire.

– Încă nu mi-a început tracul, remarcă ea, în timp ce începea să pună masa. Zău că n-am deloc.

Greșea. Pe la jumătatea cinei, își împinse farfuria deoparte.

– Iartă-mă, Ros, n-are nici o legătură cu gătitul tău, dar mă simt îngrozitor. Va trebui s-o pun în frigider, pentru dimineață.

– O să se-aleagă praful.

Ros nu era ofensată. O urmărea pe Rachel de câteva seri, văzuse cum pălea dintr-o dată, cum începeau să-i tremure mâinile. Își dăduse mâncarea la o parte și atunci, deși recunoscuse că-i era o foame de lup, după câte o zi întreagă de muncă la magazin.

Încercă s-o înveselească, dar degeaba. Tracul o urmări pe Rachel și în taxi, pe drumul spre West End, și în timp ce se schimba, se machia și-și aranja părul, și n-o părăsi decât în momentul când, privind în întunericul din jurul scenei, începu să cânte primele acorduri ale baladei din deschidere.

În timp ce se prăbușea pe fotoliul din cabină, epuizată dar mulțumită, managerul intră pe ușă, la fel ca în fiecare seară.

– Un succes enorm, Zia. Ascultă!

Din depărtare se auzeau aplauzele, continuând, ca valurile mării pe o plajă. Managerul se întoarse spre ea.

– Trebuie să le mai cânți o piesă.

Cu mișcări line, ca prin vis, Rachel reveni în lumina spotului. De astă dată, reflectoarele începură să se

aprindă treptat, iar Rachel văzu pentru prima oară chipurile de la mese. O cam descumpăneau, dar în momentul când formația se lansă într-un cântec popular, orice urmă de tensiune i se risipi.

* * *

Când reveni acasă, Ros se pregătea de culcare. Făcu două căni de cacao și, în timp ce-i întindea una lui Rachel, îi observă privirea pierdută.

– Întotdeauna am știut că ești deosebită, încă din școală. Mă bucur că ai reușit, comentă ea, îngândurată. Totuși, iubito, trebuie să spun că greșești desprinzându-te de viața de zi cu zi. Nu poți munci tot timpul. Ai nevoie și de societate... Toată lumea are nevoie de oameni, Rachel.

– Oameni, adică bărbați?

– La singular. Unul, și bun. Nu ieși niciodată în lume. În fiecare seară ești la clubul unde cânți, iar când nu cânți, repeți. Așa, nu vei ajunge să cunoști bărbați de treabă.

Rachel vedea îngrijorarea sinceră din ochii prietenei sale, dar buzele i se încordară ușor.

– Pentru moment, am exclus viața în societate, Ros. Și în nici un caz nu-mi caut un soț. N-ar face decât să

mă stânjenească. Sunt sigură că tu ai putea fi și o femeie de carieră, și o soție bună, dar pentru mine nu merge. N-are cum să-mi mai rămână timp și pentru altele, dacă mă dedic carierei mele. Am nevoie de libertate, nu de un soț agățat de gât! Trebuie să fiu liberă să călătoresc, să fac turnee... Ori una, ori alta.

– Totul sau nimic?

– Da, așa cred.

– Îți dai seama la ce renunți?

– Nu renunț la nimic.

Din cine știe ce motiv, în mintea lui Rachel se ivi imaginea a doi ochi albaștri, făcând-o să ridice din umeri, nemulțumită.

– Eu nu privesc așa lucrurile, declară ea, terminându-și cacaoa. Nu renunț absolut la nimic. Și-acum, trebuie să mă dulc. Sunt frântă de oboseală.

A doua zi dimineața, când ajunse la serviciu, gândurile îi stăteau numai la ceea ce-i spusese Ray, managerul clubului.

– Vreau să te angajez cu contract, iubito. Ești prea bună ca să te pierd pentru primul agent care apare.

– Ești primul care mi-a acordat o șansă, Ray, replicase ea. Nici nu m-aș gândi să plec prea curând de-aici.

– Tot vei pleca, într-o bună zi. Și cred că nu mai e mult până atunci. Vei ajunge mare, iubito. Ai un talent înnăscut. Dacă lucram în managementul muzical, imediat te-aș fi trecut în registre.

– Mă flatezi, Ray, își amintea ea că spusese, deși cuvintele lui îi făceau inima să danseze. Putea fi adevărat? Cu siguranță, văzuse reacția auditoriului.

În încheiere, Ray îi ceruse să vină mai devreme, pentru a parcurge scurtul contract pe care i-l redactase.

– Pentru șase săptămâni, precizase el. Îți convine?

Primindu-i confirmarea, continuase:

– Dacă până atunci nu găsești altceva, cred că vei fi dispusă să-l reînnoiești.

În acel moment, Rachel știuse că putea să-și prezinte preavizul. Șase săptămâni, poate chiar mai mult? Ray o plătea incomparabil mai bine decât cei de la magazin, deși beneficia de mari reduceri de prețuri la articolele pe care le cumpăra, plus concediu plătit și dreptul la concediu medical.

Continuând să rumege problema, pontă la intrarea angajaților și apăsă pe butonul ascensorului. Mulțumită să vadă că acesta sosise imediat, tocmai se pregătea să pornească, când din hol strigă un glas:

– Liftul, vă rog!

Vorbea pe un ton atât de autoritar, încât Rachel opri instinctiv închiderea ușilor, întorcând capul să vadă cine o strigase. Un bărbat înalt și musculos, cu costum închis, se strecură printre uși.

– Mulțumesc.

Își trecu mâna elegantă prin părul brunet, ca și cum s-ar fi grăbit prea tare ca să se pieptene cu grijă, iar acum își regreta neglijența.

Buclele acelea dese erau neobișnuite pentru un bărbat, reflectă Rachel, înainte ca privirea să-i fie atrasă spre aceiași ochi albaștri pe care-i văzuse în ajun.

– Nu folosiți liftul direcțiunii? remarcă ea, simțind că gura i se usca pe neașteptate. Omul nu avea numai niște ochi nerușinat de sexy, ci și un zâmbet pe măsură; de asemenea, la o privire mai atentă, se relevа absolut seducător. Prea tânăr pentru a fi director, nu părea să aibă mai mult decât treizeci de ani. Hai, treizeci și doi, maximum!... La fel ca fratele ei, Mark. Dar orice asemănare se oprea aici.

Îi răspunsese la întrebare, dar Rachel era atât de zăpăcită încât îl rugă să repete.

– Încă nu prea cunosc locurile, spuse el, cu o tresărire a acelor buze ferme care-i atrăgeau atenția într-un mod absolut irațional.

– Ați trecut prin dreptul lui... bâigui Rachel, simțind că i se înmuiau genunchii.

„E adevărat," își spuse, „are efect asupra genunchilor. Practic, ți se taie picioarele! Are efect...? Cine, ce...? Întoarse capul, privind încruntată spre indicatorul etajelor. Ce Dumnezeu o apucase, se făcea de râs în fața unui simplu bărbat?

În timp ce liftul încetinea la etajul unde urma ea să coboare, o mână apăsă butonul și cabina acceleră din nou, continuând să urce.

– Ce nai...?

Furioasă, Rachel se întoarse spre el.

– Am să-ntârzii! De ce-ați făcut asta?

Netulburat de furia ei vizibilă, străinul râse încet.

– Nu-s chiar atât de rătăcit pe cât m-am prefăcut. Te-am văzut intrând în lift și m-am gândit să profit de ocazie.

– Ce Dumnezeu vreți să spuneți?

– Vreau să spun că nu voiam să te pierd pentru a doua oară.

– Dar e ridicol! îl privi ea cu uimire, după care se uită din nou la indicatorul etajelor. Mă faceți să întârzii și mai mult! Și de ce – ca să mă țineți de vorbă!

Se înfuriase de-a binelea, mai ales pentru felul cum o făcea să se simtă.

– Nu te puteam lăsa să pleci a doua oară fără să aflu unde lucrezi. Magazinul e imens, s-ar putea să nu te mai văd săptămâni întregi.

– S-ar putea să nu mă mai vedeți deloc! mormăi Rachel, furioasă, amintindu-și că în curând avea să depună preavizul.

Liftul se opri din nou, iar necunoscutul acoperi butoanele cu palma. Rachel simți că începea iar să coboare.

– Prea eficientă, instalația asta, nu? continuă el. Voi propune să instaleze unul mai lent. Și-acum, ce-ai vrut să spui, cu replica de la urmă?

Rachel, însă, izbucni cu furie:

– Nu știu cine naiba ești, dar cineva de la conducere o s-audă despre povestea asta! Cum voi explica de ce-am întârziat atât de mult? Ce nesimțire! Și-acum, lasă-mă să ies din lift!

Bărbatul râdea încet.

– O față rece ca gheața, și un temperament iute ca focul! Cine-ar fi crezut?

– Am cel mai stăpânit temperament! se răsti ea.

– Cel mai...? o ironiză străinul, cu un chicotit gutural.

– Dar nu permit să fiu provocată! Așa că ia-ți mâna de pe butoane și lasă-mă să ies. Vorbesc serios! O să mai auzi dumneata de mine!

– Ce pisicuță sălbatică! murmură el.

Comparația păru să-l încânte, și-i contemplă fața cu ochii lui ca albastrul de Prusia într-un fel ce nu putea fi considerat altfel decât sugestiv.

– Ascultă, din cauza dumitale au să mă dea afară!

Îi venea să-l lovească, iar omul înțelese dintr-o dată cât de serioasă era, căci se schimbă la față.

– Îmi pare rău, n-am vrut să-ți creez neplăceri. Încă nu m-am obișnuit cu severitatea regulamentului de-aici.

– Ai să te-obișnuiești! bombăni Rachel.

Necunoscutul zâmbi nepăsător.

– Mai vedem noi...

– O să te vedem zburând afară c-un picior în fund, dacă nu ești în stare!

Neluându-i în seamă cuvintele și fără să-și desprindă mâna de pe butoane, străinul întrebă:

– Ei?

– Ei... ce?

– Nu mă întrebi cum mă numesc, ca să mă poți reclama?

– Nu, răspunse Rachel, încruntată. N-am să-ți fac probleme – dacă deschizi ușile imediat.

– Și dacă nu le deschid?

Rachel îl apucă de încheietura mâinii, încercând să i-o dea la o parte cu forța – dar, spre surprinderea ei, tânărul se retrase singur, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă trup.

– Îți prezint scuzele mele. Ai tot dreptul să ieși. Speram doar să stăm mai mult de vorbă. Luăm masa împreună?

– Cu dumneata?

Simțindu-se mai în siguranță, acum când ușile se deschideau iar ea ieșise deja pe jumătate, Rachel îl măsură cu o privire înghețată.

– N-aș lua masa cu dumneata, declară ea, de sus, nici dac-ai fi ultimul om de pe pământ!

– Cât de sigură ești.... remarcă el, cu un licăr periculos în ochii săi albaștri care o măsurau la rândul lor, de jos în sus.

– Absolut sigură.

– Și totuși, vei lua masa cu mine, declară calm necunoscutul.

Rachel își îngustă ochii.

– Punem pariu?

Și se răsuci pe călcâie, conștientă de privirea străinului care o urmărea pe coridor.

– Scuzați-mă că am întârziat! exclamă ea, imediat ce o văzu pe Lulu. Adineaori, când urcam, a intrat cu mine în lift un tip de-a dreptul imposibil...

Și îi explică tot ce se întâmplase. La sfârșit, Lulu păru nedumerită.

– Nu-mi pot imagina cine era. Vreunul de la raionul de bărbați?

– De la administrație, aș crede, răspunse Rachel. Ieri, era cu domnul Maynard și câțiva directori. La început, am crezut că face parte dintre ei, dar e mult prea tânăr...

Se încruntă, adunându-și gândurile. Omul păruse mult prea sigur pe sine.

– Și, ca să le pună capac la toate, adăugă ea, strângându-și buzele, a avut tupeul să mă invite la masă, iar când i-am spus...

– Continuă. Ce i-ai spus?

Rachel îi relată.

– Cu bine, chipeș necunoscut! murmură Lulu. Dar, dacă arată atât de divin pe cât spui, eu una nu regret. Înseamnă că s-ar putea să fiu următoarea la rând.

– Am spus eu că arată divin? se încruntă Rachel.

– Nu cu cuvintele astea...

Râzând, Lulu se întoarse din fața oglinzii, unde se ruja.

– Dar dacă ți-a străpuns bariera de gheață, trebuie să fie ceva de capul lui!

– Aiurea! râse acru Rachel. Ultimul lucru de care am nevoie e un bărbat agățat de mine, să-mi taie aripile, să facă instrucție cu mine și să-mi strice cariera.

Fetele stăteau adunate în jurul avizierului, murmurând cu aprindere. Rachel privi printre capetele lor, să vadă despre ce era vorba.

– De-aici nu pot să citesc, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

– Ascultați! se auzi o voce din față. „Pentru a-i ura bun-venit noului membru al consiliului director și a facilita contactele mai directe între diversele niveluri ale angajaților, toți salariații sunt invitați la un prânz cu bufet, în ziua de marți, unsprezece, la orele douăsprezece și treizeci. Semnat...“ – după cum puteți ghici, la cât de pompos se exprimă! – „Director administrativ, Domnul Hilda Maynard.“

– Bunul Moș Hilda.

– Sunt șocată să aud cum vorbiți despre mult stimatul și distinsul nostru șef, le dojeni Lulu, dar imediat strică efectul, izbucnind în râs. Pariez că e livid. Contacte mai directe între niveluri! Numai de-așa ceva n-are chef. Moare de plăcere să stea acolo, la ultimul etaj, cot la cot cu zeii.

– O fi ideea ăstuia nou. Am auzit că e nepotul președintelui.

– E clar că are puterea de a aduce relațiile cu angajații în secolul douăzeci, comentă Lyn. Mie, personal, ideea cu bufetul îmi place. Mai scăpăm și noi de sandvișuri, sau de îmbulzeala cu clienții, la bar...

„Picnicul lui Hilda“, cum îl numea toată lumea, avea loc la ultimul etaj, într-o parte a clădirii unde nu mai fusese nici una dintre ele. Toți erau impresionați de mocheta bleumarin care acoperea pardoselile, în locul parchetului de la etajele inferioare. Rachel zâmbea. Se simțea detașată, nu mai avea acel sentiment de participare, acum, când știa că zilele ei în magazin erau numărate. Poate avea să mai rămână o lună. Era util să câștige două salarii în același timp, cumpărându-și cu banii în plus o garderobă potrivită pentru noul ei rol.

– Deci, am câștigat pariul? o readuse la realitate un glas răgușit, lângă urechea ei.

Întorcându-se, Rachel văzu doi ochi albaștri și veseli, la nu mai mult de cincisprezece centimetri distanță. Ar fi vrut să se retragă din raza lor de energie, dar îmbulzeala din jur o împinse și mai aproape de el. Îi simți mușchii tari atingându-i trupul, cu un fior de sexualitate crudă. Se înroși la față.

Necunoscutul din lift râdea încet.

– Să-i mulțumim Cerului pentru aglomerație, murmură el. Înseamnă că pot ajunge mai aproape decât aș fi îndrăznit să sper, iar tu nu poți face ceea ce se vede clar că vrei să faci.

– Și anume? șopti ea, furioasă.

– Să-ți înfigi gheruțele în mutra mea, după cum arăți. Nu suporți să pierzi la pariuri?

– N-am pariat... începu Rachel.

– Cum? Retractezi? Te-am auzit clar spunând „Punem pariu?“ când am spus că vom lua masa împreună. Să nu-mi spui că ai uitat!

Și luă un aer fals-jignit, arătând comic și cuceritor în același timp.

– Nu știu dacă asta se poate numi o masă luată împreună, replică Rachel.

– Nici eu nu așa ceva aveam în minte, dar tot e mai mult decât nimic. Data viitoare, voi aranja ceva mai pe gustul tău.

– Ei, nu zău? i-o întoarse ea, cu o privire înfumurată. Da' grozav te mai crezi, dacă-ți închipui că poți aranja ceva pentru mine.

– Aha, deci faci pe inaccesibila. Cred, însă, că-ți dai seama că nici eu nu-s genul care să se lase cu una, cu două.

Trupurile li se atinseră din nou, iar Rachel se clătină, încercând să facă un pas înapoi. Imediat, o mână se repezi s-o prindă de talie.

– Ce intim...! murmură el, cu buzele lângă urechea ei. Se pare că n-a fost tocmai rea ideea...

– Nu e nevoie să-ți arogi singur tot creditul!

– Și ce privire! O adevărată doamnă Vasilisc, sau Cruella de Vil!

Se aplecă, chipurile pentru a se uita la ceas, iar Rachel îi simți buzele pe păr.

– Asta-i nerușinare! protestă Rachel, simțind că obrajii i se împurpurau din nou. Ce-au să zică oamenii, dacă văd că mă ții cu brațul?

– Îți pasă de ce spun oamenii? Credeam că ai o replică biciuitoare pentru oricine.

– Am...

Rachel încercă să găsească un răspuns, dar gândurile i se zbuciumau împrăștiate ca o turmă de oi capii. Își linse buzele, căutând să se adune.

– Asta... asta-i tot ce ai de spus? întrebă ea, cu voce slabă.

– În nici un caz! replică necunoscutul, surprins. Acum, când ți-am dovedit că pot să câștig, ce-ar fi să nu te mai tot opui și doar să te distrezi?

Vorbea la fel de încet, ca pentru a nu-i auzi nimeni, dar de fapt o făcea să se aplece spre el ca să-i audă cuvintele.

– N-ai dovedit nimic, reuși ea să răspundă, cu un efort de a nu tremura, întrucât intimitatea situației părea să nu se mai sfârșească. Și-n fond, cu ce să mă distrez?

– Cu mine.

Era atât de nerușinat, încât Rachel îl privi cu gura căscată.

– Nici moartă! exclamă ea.

– Ochii tăi au cea mai perfectă nuanță de albăstrea din câte am văzut, murmură el, aproape fără să-și miște buzele.

– Iar ai tăi sunt ca albastrul de Prusia... îi scăpă lui Rachel, înainte de a apuca să se oprească, zăpăcită.

– Deci, ai observat?

Străinul râse din nou, cu aceeași răgușeală senzuală.

– Știam eu că nu mă înșel. Niște ochi ca ai tăi nu mint... sunt atât de adânci, încât se poate îneca omul în ei...

Apoi, păru să se reculeagă.

– Ia spune-mi, îi ceru el, pe un ton de conversație, de ce tot încerci să mă respingi? De ce ți-e frică?

Își desprinse mâna de pe talia ei, iar Rachel se clătină ametită.

– Nu mi-e frică de nimic, răspunse ea repede. Numai că nu-mi convine să mă încurc cu străinii care încearcă să mă agațe în lift.

– Cu străinii? Doar nu mă consideri străin! Credeam că firma asta nu e decât o familie mare și fericită!

Rachel nu-și putu ascunde un zâmbet, dar se încruntă repede, ca să salveze aparențele.

– Sper ca nu peste mult să nu mai fiu străin. Ăsta-i rostul petrecerii de azi, continuă el, privind în jur. Pentru toți ceilalți, pare să-mi fi reușit destul de bine. De ce nu are același efect și asupra ta?

– Nu înțeleg de ce tot insinuezi că ai plănuit ceva. N-ai câștigat pariul, pentru că numai printr-o întâmplare suntem invitați amândoi la același prânz oferit angajaților. Și, continuă Rachel, cum am mai spus, nu mă interesează să mă încurc cu nimeni. Asta e.

– Ai deja un prieten, desigur, se încruntă el. Dă-i papucii. Altul ca mine nu găsești.

Rachel zâmbi din nou.

– Cinstit, ești imposibil! Nu-ți poți imagina că cineva te-ar refuza numai pentru că nu vrea să se încurce cu nimeni?

– Asta-nseamnă că nu ai prieten? întrebă străinul, cu ochii îngustați.

– Vezi-ți de treaba ta, replică iritată Rachel.

– Pot să aflu.

– Da' cine ești tu, detectivul magazinului? râse ea, cu nervozitate.

Apoi, simțindu-se în avantaj, adăugă rece:

– Te-aș ruga să mă lași să plec.

– Acum câteva minute, vorbeai altfel.

– Mă luaseși prin surprindere.

Râzând ușor, necunoscutul îi eliberă mâna.

– Atunci, ce-ai zice de un pact de neagresiune? S-o facem doar pentru distracție?

– Ce să facem?

– Hai, că știi tu...

Îi studie atent expresia.

– Sunt dispus să-mi asum riscul, dacă vrei și tu.

– Riscul...?

– Sau numai gura e de tine? continuă el. Ești lașă? Ți-e frică să riști?

– Nu văd ce risc ar fi... răspunse Rachel înainte de a-și da seama la ce se expunea. Își mușcă buza.

Imediat, străinul profită de ocazie.

– Atunci, dacă inima și libertatea ta nu sunt în nici un pericol, îți asumi riscul cu mine, Rachel Jackson? Știi bine că are sens! continuă el, râzând.

Pe Rachel, însă, o preocupa altceva.

– Îmi știi numele! exclamă ea. Cum Dumnezeu l-ai aflat?

Apoi, făcu ochii mari.

– Ești într-adevăr detectivul magazinului?

Cuvintele ei îl făcură să chicotească, încântat.

– Ar trebui să ai atâta minte încât să te interesezi de numele bărbaților care te invită la masă! comentă el enigmatic, apoi se uită la ceas și adăugă, în timp ce grupurile de invitați se dădeau la o parte ca prin minune din fața lui: o să ne mai vedem. Îmi poți da răspunsul mai târziu!

Încă ametită de neașteptata confruntare, Rachel auzi un glas răsunând peste rumoarea din sală, după care domnul Maynard ceru să se facă liniște.

– Doamnelor și domnilor! anunță el, ridicând mâinile să le atragă atenția.

În timp ce țăcănitul tacâmurilor se stingea, domnul Maynard începu discursul de prezentare a noului director. Mulțimea se îndesa să vadă mai bine, împingând-o pe Rachel spre primele rânduri. Observă mulțumită că străinul din lift dispăruse printre invitați.

În jurul domnului Maynard se adunaseră membrii direcțiunii, cu zâmbetele benigne ale unora care oficiază decernarea unui mare premiu. Apoi, ca la un semnal, începură să aplaude politicos, întorcându-se spre unul dintre ei.

Iar Rachel avu cel mai mare șoc din viața ei.

Capitolul 2

– Nu!... exclamă în șoaptă Rachel.

Detectivul magazinului?

– Doamne ferește, murmură ea, cum am fost în stare?

– Iar acum, continuă domnul Maynard, cu un zâmbet fudul, vă las în grija celui mai nou membru al comitetului nostru de conducere, domnul Elliot Priest!

Doi ochi albaștri măturară mulțimea cu privirea, oprindu-se doar un moment când îi întâlnită pe ai ei, pentru ca imediat să revină spre prezidiu, cu o lucire de veselie vizibilă, în timp ce Elliot Priest li se adresa mai întâi celorlalți directori, apoi și restului participanților.

Discursul lui fu scurt și amuzant. Imediat, se observă că îi cucerise pe toți. În timp ce reveneau la etajele inferioare, Rachel distinse emoția în sporovăielile celor din jur. Singurul subiect: noul director, Elliot Priest.

– Bine lucrat, Rachel! spuse Lulu, urmând-o în camera angajaților. V-am văzut! Pariez că-ți va schimba concepțiile cu privire la celibat!

– Glumești! se răsuci Rachel cu fața spre ea. El e omul din lift despre care ți-am vorbit, exact genul de afemeiat pe care vreau să-l evit. Dacă-ți închipui că unul ca el îmi poate schimba gândurile, înseamnă că nu mă cunoști deloc! N-am de gând să-mi compromit ambițiile pentru o vâjâială scurtă – iar de la unul ca el, nici nu mă pot aștepta la altceva!

În sinea ei, Rachel recunoștea că nu numai complicațiile unei scurte aventuri o speriau, ci mai degrabă faptul că nu-și putea imagina o relație care n-ar fi presupus o implicare totală. Avea, astfel, două motive serioase pentru a-l ține pe Elliot Priest la distanță!

Și-n plus, avea destule pe cap și fără să-și mai piardă timpul gândindu-se la bărbați. La orice bărbați.

După o zi obositoare la magazin, Rachel ar fi preferat să se odihnească o oră, două, dar Ray îi ceruse să vină mai devreme, pentru a citi contractul pe care i-l redactase.

– Vrei să-l semnez acum? întrebă ea, căutând în jur un pix, după ce citi scurtul contract.

– Nu, ia-l acasă și studiază-l împreună cu cineva. Nu-s un rechin, iubito. Și vreau să fii mulțumită.

O bătu pe umăr, părintește.

– Am o fiică de aceeași vârstă cu tine. E dansatoare și are un prieten stabil, cumsecade, care-i poartă de grijă. Poate ai și tu unul? Citiți-l împreună și, dacă ai vreo îndoială, poți cere oricând sfatul unui avocat. Trebuie să fii liberă să profiți de orice ocazie, dacă vrei să ajungi la vârf, nu poți face greșeala de a te lega prea strâns de cineva.

Rachel era de acord cu acest lucru, deși nu tocmai în sensul la care se referise Ray.

– Știu că am nevoie de libertate, spuse ea zâmbind. Dar, dacă treaba se pune pe roate cu adevărat, voi avea nevoie de un manager, nu?

Chicotind, Ray clătină din cap:

– Dacă eram mai tânăr cu douăzeci de ani, draga mea, nici nu era nevoie s-o menționezi! Dar ai nevoie de un om tânăr, la curent cu actualitatea. Am să mă

interesez. Mai am relații și e clar că ai nevoie de un om care să știe să tragă sforile, și să fie și de încredere. Chiar n-ai nici un prieten care să te ajute?

Rachel își înclină capul, cochet.

– Numai pentru așa ceva n-am timp. Cum spuneam, am nevoie de libertate.

Însuflețită că situația progresa atât de bne, cântă cu și mai multă vervă și, când termină, aplauzele se prelungiră mult timp după ce revenise în cabină. Își scoase peruca pe care Lulu îi permisese s-o ia cu împrumut, punând-o pe suportul de pe masa de toaletă. Se părea că nu avusese o idee prea inspirată. În lumina reflectoarelor, peruca fusese călduroasă și incomodă, dar arăta bine, iar Ray își menționase din nou dorința de a fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr.

– Asta-i adevărata Zia, adăugase el. Mor după ea!

Se auzi o bătaie în ușă. Când Rachel răspunse, apăru unul dintre chelneri, cu o sticlă de șampanie și un trandafir, pe o tavă. Le puse pe masa de toaletă, apoi îi întinse un bilet.

„Scuze că te iau atât de direct, dar ai accepta o invitație?“ scria pe hârtie. Semnătura era indescifrabilă.

– Spune-i că-i mulțumesc, dar nu pot primi.

Apoi ridică privirea, întrebând:

– Trebuie să restitui și șampania?

– Probabil că asta l-ar jigni, răspunse ospătarul, după care adăugă, cu un zâmbet: nu vrei să știi cum arată?

– Îmi imaginez. Ca la vreo patruzeci și cinci, scund, gras, chel și cu o soție plecată la țară, nu?

– Nu, clătină din cap chelnerul. Mă tem că te înșeli din toate punctele de vedere. Și e unul din cei mai fideli clienți ai noștri. Șefului nu i-ar plăcea să afle că s-a supărat.

– Vrei să spui că trebuie să beau cu el?

Dintr-o dată, Rachel simți un fior pe șira spinării. Oare intra la apă numai cântând într-un asemenea local? Mama ei o bătuse la cap cu o mulțime de avertismente cumplite despre depravarea moravurilor londoneze. Dar Ray era curtenitor și conducea un club extrem de respectabil. Singura dovadă de depravare o întâlnise în persoana – eminent de respectabilă! – a domnului Priest. Cu un ușor oftat, Rachel reveni la realitate.

– Cred că e mai bine să-i duci totul înapoi, cu mulțumiri, murmură ea. N-aș vrea să-și facă o impresie greșită.

După ce ospătarul plecă, ridicând din umeri, Rachel se privi în oglindă, încruntată. Acestea erau situațiile în care avea nevoie de un manager. Un om de încredere, așa cum îi recomandase Ray.

Se demachie și se îmbrăcă pentru plecare. Fără îndoială, își putea purta singură de grijă. Iar dacă nu, nu-i rămânea decât să învețe.

Cu o senzație de efort tot mai mare, Rachel reuși să se târască până la serviciu, a doua zi dimineața. Știind că întârziase din nou, alergă spre lift, dar acesta porni chiar de sub nasul ei.

Un chicotit încântat făcu să i se taie respirația.

– Ai întârziat, sau am ajuns eu mai devreme?

Elliot Priest apăru lângă ea, tăindu-i calea spre scară.

– Ambele, probabil, mormăi Rachel.

– Nu ți-aș da primă pentru punctualitate, Rachel.

Din expresia lui nu putea ghici dacă era o mustrare formală sau nu. Rachel își mușcă buzele.

– Dar, cu siguranță, îți admir alte calități, mult mai interesante, continuă el, coborând glasul.

Rachel se îndreptă de spate.

– Întrucât am întârziat, cum pe bună dreptate mi-ați atras atenția, îmi dați voie să trec?

– Vrei să faci condiție fizică? glumi el, fără să se miște din loc. De ce nu iei liftul?

– Tocmai a plecat, replică Rachel, iritată.

Ar fi spus mult mai multe, dar acum știa cu cine avea de-a face.

– Nu te pot lăsa să urci cinci etaje în fugă, ajungând la post transpirată și obosită, remarcă Priest, binevoitor.

Înainte ca Rachel să-i ghicească intențiile, o luă de braț, conducând-o spre liftul direcției.

– Lăsați-mă...

Priest apăsă pe butonul de deschidere a ușilor.

– Nu pot intra aici, n-am voie! exclamă Rachel, smucindu-se înapoi.

– Îți dau eu voie. Vrei aprobare scrisă, în triplu exemplar?

În ochii lui continua să se citească umorul, dar Rachel avea sentimentul neplăcut că acea lucire putea deveni periculoasă cât ai clipi.

– Sunteți obișnuit să nu vă contrazică nimeni, nu-i așa? întrebă ea, ezitând.

Priest o împinse înăuntru, hotărât.

– Cu tine se pare că numai forța dă rezultate.

Ușile se închiseră în urma lor. Rachel se retrase într-un colț, încruntată.

– Conform datelor tehnice, avem cam treizeci de secunde pentru a spune tot ce-avem de spus, până la etajul cinci, începu Priest. Deci...?

Rachel îl privi cu ostilitate.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să folosesc ascensorul direcțiunii. Sunteți foarte amabil.

Ochii lui se înveseliră.

– Ce drăguț! Dar nu scapi așa ușor. Au trecut zece secunde. Și nu-s obișnuit cu așa ceva. Majoritatea femeilor cu care mă întâlnesc fac parte din înalta societate – merge foarte ușor. Cu tine, trebuie s-o iau de la zero și mă simt ca un adolescent speriat de un refuz. Mi-e mai frică decât la o lansare cu parapanta.

Rachel râse scurt și întoarse capul, dar peste tot se vedeau numai ochii lui albaștri și veseli, reflectați în oglinzile din cabină. Fu nevoită să închidă ochii.

– Nu face mutra asta, o preveni el, vorbind pe nerăsuflate, arăți foarte vulnerabilă și cred că va trebui să sărut buzele astea ca să aflu dacă-s atât de gingașe pe cât par. Și au trecut douăzeci și cinci de secunde, mai avem cinci. Rachel, iei cina cu mine diseară?

Rachel deschise ochii.

– Treizeci de secunde, anunță Priest.

Liftul se opri.

În timp ce ușile începeau să se deschidă, Priest trecu în fața ei.

– Ei bine?

Rachel dădu să-l ocolească.

– Am întârziat. Mi-ați atras deja atenția.

În sfârșit, ajunse pe culoar. Dar, spre îngrijorarea ei, Priest o urmă.

– Ce faceți? protestă ea. Nu e etajul dumneavoastră!

– Pot profita de ocazie ca să fac o inspecție. Arată-mi unde lucrezi, îi ordonă el.

– Mă duc să-mi iau lucrurile de la vestiar – nu puteți intra acolo!

Probabil arăta îngrozită, căci Priest își aruncă pe spate capul, cu un hohot de râs.

– Ce s-o fi întâmplând acolo, de n-am voie să văd? comentă el ironic. O școală clandestină de pariuri, sau ce?

– Păi, explică ea derutată, sunt numai fete. Poate se schimbă, sau...

Priest chicoti din nou, făcând-o să-și dea seama că o tachinase.

– Mă faceți să mă simt ca o proastă, mormăi Rachel, pornind pe coridor.

– Mai încet!

O ajunse din urmă în apropierea ușii.

– Încă nu mi-ai dat răspunsul. Diseară? Sau în altă seară?

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Rachel. De ce mă forțați?

– Fiindcă altfel n-ajungem nicăieri.

Rachel își strânse buzele.

– V-am mai spus: nu ne putem întâlni.

– Nu vrei, mai bine zis.

– Nu pot. Și nici nu vreau. Ce contează? Răspunsul rămâne nu.

– Crezi tu că e nu, dar numai pentru că nu recunoști că ai vrea să fie da. Ai vrea, nu-i așa? insistă Priest, privind-o atent.

– Mă îndoiesc că are vreo importanță! replică Rachel, aruncând flăcări din ochi.

– N-o fi având. Chiar dacă ai fi atât de nesinceră încât să spui nu, aș lua-o doar ca pe un semn că e necesară mai multă muncă de lămurire.

Rachel încercă să facă un pas înapoi, dar se izbi cu spatele de perete.

– Nici nu mă mir că v-au primit în consiliu, mormăi ea, încercând să-i evite privire.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Probabil că tot cu forța ați ajuns și acolo.

– Și pentru că sunt nepotul președintelui, adăugă el, pe un ton fermecător.

„De ce nu plec?“ se întrebă Rachel. „Fiindcă s-ar lua după tine“, sosi imediat răspunsul.

– Răspunsul rămâne nu, insistă ea, fără convingere.

– Dar nu e cel pe care vrei să-l dai.

Din cine știe ce motiv, Priest părea mai sigur pe sine.

– Cred că așa arătați și când vă impuneți punctul de vedere la ședințe, remarcă ea, cât putea de caustic.

Chicotind încet, Priest se apropie.

– Sper ca la ședințe să nu arăt așa, murmură el, ridicând o mână pentru a o atinge ușurel pe umăr.

Un moment, se uitară unul la altul, ca două personaje dintr-un tablou. Între ei părea să se acumuleze o tensiune intensă.

Rachel o simți, știind că o simțise și el. Un moment, în minte i se ivi viziunea vieții ei fără Elliot Priest – faima, succesul, satisfacția ambițiilor împlinite, toate păreau lipsite de orice sens. În clipa următoare, Rachel alungă imaginea, cu un gest nervos.

– Credeți-mă că nu ne putem întâlni. În fiecare seară sunt ocupată.

– Urmezi vreun curs? întrebă el, încruntându-se.

Rachel coborî privirea, vinovată.

– Cred că spui asta numai pentru că ți-e frică, urmă Priest. Am mai spus – hai s-o facem doar de distracție. Fără obligații, fără nici un motiv de teamă. Să ne întâlnim doar atâta timp cât vrem. De ce nu?

– V-am mai spus, răspunse Rachel cu voce slabă, nu am timp...

Cu cât Priest insista mai mult, cu atât se simțea mai hotărâtă să tacă. O cuprinsese din nou timiditatea. Sfiala aceea paralizantă. Nimic n-o oprea să-i explice de ce nu putea primi invitația. În minte, însă, îi revenea argumentul pesimist: cine mă cred, să mă dau drept cântăreață de night-club, când nu sunt decât o fată ca oricare alta? Părea o asemenea înfumurare! Dacă-i spunea, probabil că Priest ar fi izbucnit în hohote de râs.

– Ce se-ntâmplă în creierașul ăsta al tău întortocheat, Rachel?

– Nimic, murmură ea, simțindu-se învinsă de complexitatea propriilor ei gânduri. Nu se întâmplă nimic. Nu vreau decât să mă apuc de lucru.

– Ei, haide, insistă el nerăbdător. Ce-i cu tine? Nu-ți sunt indiferent. Se vede foarte clar. Ce te reține?

Imobilizată lângă perete și prizonieră a propriilor ei sentimente, Rachel nu mai putu decât să se răstească.

– Sunteți cel mai arogant om pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc vreodată! șuieră ea. Tot timpul vă dați așa la subalterne? Cu ce drept vă impuneți voința oamenilor, când ei nu vă vor?

Un moment, Priest păru șocat, apoi își regăsi politețea dintotdeauna.

– Nici nu m-aș gândi să-ți impun voința mea, cum spuneai, dacă nu mi-ai fi dat de înțeles că atențiile mele te bucură, spuse el, cu stoicism. Îți poți dicta propriile cuvinte, dar nu ești la fel de stăpână pe limbajul trupului, pe expresia din ochi, pe...

Își desfăcu mâinile.

– ...pe toate. Rachel, nu-s chiar atât de insensibil încât să nu-mi fi dat seama că și tu ai simțit același lucru, acum câteva momente.

– Care lucru? ripostă ea, strângând pumnii. Habar n-am despre ce vorbiți.

– Da, sigur că n-ai habar, i-o întoarse Priest, sarcastic. Las-o moartă, Rachel. Tremuri de frică. Nu mă întreba de ce...

Ezită, când îi veni o nouă idee, după care o întrebă prudent, mai blând:

– Sper că n-ai fost molestată cândva, nu? Asta să fie problema...?

Rachel ridică ochii spre tavan.

– Da' știu că aveți o imaginație înfierbântată... pentru un om de afaceri, adăugă ea, pe cel mai jignitor ton posibil.

– Nu numai imaginația mi-e înfierbântată, după cum s-ar putea să descoperi în orice moment, replică el, privind-o exasperat. Mă crezi arogant. Eu te găsesc enervantă. Cu asta suntem chit? Putem începe de-aici?

– Ascultați, am întârziat deja zece minute...

– Dă-le dracu'! i-o reteză Priest.

– E nedrept față de celelalte fete. Lucrăm în echipă.

Priest își desfăcu palmele, într-un gest de capitular.

– Bine... La asta nu m-am gândit.

Apoi, spre surprinderea ei, se apropie și o apucă de umeri atât de tare, încât lui Rachel i se înmuiară genunchii. Nu mai râdea. Buzele lui – pline, senzuale, parcă făcute anume pentru sărut – se strânseseră într-o linie crispată, iar în ochii albaștri pluteau nori de furtună.

– Inaccesibila Rachel... scrâșni el. Ar trebui să-ți ard o mamă de bătaie, numai ca să te lămurești cine-i șeful.

Ca și cum Priest ar fi fost gata să-și pună amenințarea în aplicare, Rachel replică:

– Sunteți șeful magazinului, dar nu și al meu, domnule Elliot Priest...

– ...să vă intre bine-n cap! încheie Priest fraza în locul ei. Degeaba, nu mă dau bătut, adăugă, cu acel chicotit cald și atât de atrăgător. Asta să-ți intre ție bine în cap! Și-acum, valea, că de nu, te concediez pentru nepunctualitate.

– Ați fi în stare!

Rachel se strecură din strânsoarea lui, cu genunchii încă tremurându-i.

– Dacă spune cineva ceva, sper că veți fi atât de gentleman încât să-i explicați șefei mele de ce am întârziat atât de mult! adăugă ea.

– Voi încerca să-i explic și de ce arăți atât de înfierbântată și tulburată, Miss Jackson! strigă Priest în urma ei.

– Nu din cauza dumneavoastră! aruncă Rachel peste umăr.

Priest porni după ea, ajungând-o din urmă aproape de camera personalului. Ochii li se întâlniră din nou.

– O adevărată luptătoare, nu-i așa, Miss Jackson? zâmbi el feroce. Din ce în ce mai bine. Nimic nu-mi place mai mult decât o încăierare zdravănă!

Și, cu aceste cuvinte, porni spre scară, unde dispăru urcând treptele câte trei o dată.

Oftând ca o locomotivă cu aburi, Rachel deschise ușa. Și când se gândea că ziua abia începuse!

Capitolul 3

Clubul era mai plin decât în serile trecute și, când șeful de sală îi conduse pe Lulu și cei doi însoțitori ai ei la masa rezervată în rândul întâi, mai mulți clienți întoarseră capetele să vadă cine beneficia de un asemenea tratament preferențial. După ce se asigură că se instalaseră cu bine, Rachel nu mai întârzie, ducându-se direct la cabină.

Era nervoasă, nemulțumită și destul de temătoare. Ca și cum întâlnirea de dimineață cu Elliot Priest n-ar fi fost destul de iritantă, Lulu îi spusese încă un lucru care o neliniștea. Seara, tocmai când pleca din magazin, domnul Priest venise la ea ca s-o întrebe dacă Rachel plecase deja. Aflând că da, fusese dezamăgit – iar Lulu, părându-i rău pentru el, pomenise în treacăt unde se duceau în seara aceea.

– Și ce-a răspuns? întrebă Rachel, aplecându-se peste masa cafenelei unde stabiliseră să se întâlnească înainte de a merge la club.

– A spus... zâmbi Lulu ca o pisică, a spus că s-ar putea să arunce și el o privire, cândva.

– Cândva? Asta ar putea însemna oricând. Chiar și săptămâna viitoare.

– Sau astă seară? Eu, cel puțin, așa am înțeles!

– Sper că nu, mormăi Rachel, arțăgoasă; n-ar fi suportat gândul că ochii aceia ca două lasere o sfredeleau din întuneric; apoi, înălță capul. Și ce-a spus despre faptul că eu cânt aici?

Lulu ridică din umeri.

– Pe-asta n-am apucat să i-o spun. A plecat valvârtej.

– Cred că doar din politețe a spus că va veni, murmură Rachel.

După reprezentație era atât de obosită încât nu-i mai ardea să se alăture grupului de invitați, dar bunul simț o obliga. Ray îi făcu un grog și i-l aduse în cabină.

– Când ai de gând să renunți la munca de la magazin? o întrebă el, observând cât de palidă era fără machiaj.

– Curând, Ray. Dar încă nu îndrăznesc să tai toate punțile cu trecutul.

– Ești înțeleaptă că nu renunți la un serviciu bun și sigur ca ăsta. Totuși, într-o bună zi va trebui s-o faci.

Se întoarse să plece, apoi adăugă:

– Apropo, aseară ai trimis înapoi o sticlă de șampanie. Nu-ți face griji, am să te protejez. Mă poți considera un înlocuitor de tată, iar pentru Henry sunt gata să bag mâna-n foc. E un burlac aproape dezirabil.

– Ray, zâmbi vag Rachel, știi care sunt părerile mele.

– A venit și azi, chicoti Ray. Să-l refuz din nou?

Zia fusese înlocuită de Rachel. Aceasta își privi în oglindă obrajii ca piersica și părul, cu obișnuita sa culoare șatenă lipsită de strălucire.

– Vrea s-o vadă pe Zia?

– Sigur că da.

– Atunci nu-ți rămâne decât să-i spui că a plecat deja.

Ray chicoti din nou.

– Înțeleg ce vrei să spui. Așa, măcar, nu se va simți jignit. Te duci la prietenii tăi?

Rachel dădu din cap, înăbușindu-și un căscat. Spera doar ca invitații să nu stea prea mult.

Apariția ei de cealaltă parte a luminilor rampei trecu neobservată, cu excepția a două sau trei capete care se întoarseră să-i admire frumusețea naturală.

Bănuia că arăta într-adevăr cu totul altfel și se bucura că putea să circule incognito. Numai cei din grupul ei știau că ea era fata care cântase pe scenă cu o jumătate de oră în urmă.

– Ai fost senzațională, iubito! o întâmpină Lulu.

Cei doi bărbați înclinară și ei din capete, a încuviințare.

– Și sunt încântată că mica noastră contribuție ți-a folosit, continuă Lulu, referindu-se la peruca argintie din vitrină. Mâine seară, că tot avem program prelungit, te ducem la raionul cu articole de seară, ca să-ți găsești un echipament și mai fantastic!

– Nu pot cheltui prea mult, murmură Rachel, frântă de oboseală, la gândul că acum mai trebuia să înfrunte și excesele de entuziasm ale lui Lulu.

Deodată, Lulu o atinse pe braț.

– Ia uite-acolo, lângă ușă! șopti ea. Deci, tot a venit!

Rachel privi prin pâcla de fum albăstriu. În ușă se vedea silueta unui bărbat în sacou de seară, luminat din spate.

– Elliot Priest, șuieră Lulu, când o văzu pe Rachel încruntându-se. A spus că voia să vină, dar nevăzându-l am început să cred că aveai dreptate...

– Tocmai a sosit? întrebă Rachel.

– Așa se pare...

Rachel simți un val de ușurare. De ce conta dacă Elliot Priest îi văzuse sau nu numărul, în pielea seducătoarei și toridei Zia? Nu știa. Știa numai că era ușurată.

Nu peste mult, legă o conversație cu Derek, fratele lui Lulu, dar cu coada ochiului continua să urmărească toate mișcările lui Elliot, la o masă din apropiere. Acesta zări curând grupul lor, iar Rachel îi simți privirea, în timp ce ridica paharul într-un gest de salut. Politețea o obligă să răspundă.

După un timp, Elliot se apropie.

– Ați ajuns la timp ca s-o ascultați pe Zia? întrebă Lulu, cu însuflețire.

– Zia? Asta cine mai e, vreo dansatoare cu șerpi și numere exotice? glumi Elliot.

– Păi, de fapt...

– O cântăreață de mâna a treia, interveni acid Rachel. Nu cred c-ar fi pe gustul dumneavoastră, domnule Priest.

Le aruncă o privire prevenitoare celorlalți, care se uitau la ea surprinși, apoi se întoarse din nou spre Elliot.

– Trebuie să recunosc că gusturile mele se îndreaptă mai mult spre operă decât spre cabaret, confirmă Elliot, privind-o drept în ochi. Ce-ai zice de-un dans?

– Nu se potrivește... începu Rachel, șovăitoare.

Dar Elliot se ridicase deja, iar Rachel, nevrând să provoace o scenă, nu putu decât să-i accepte mâna pe care i-o întinsese.

Își pregătise replica, dar în momentul când trupurile li se atinseră simți că i se fereca limba. Parcă i-ar fi absorbit toată voința, doar privind-o.

– Continui să te opui? îi murmură el la ureche. De ce te ostenești? Suntem în paradis, nu-i așa? Tu, eu și muzica.

– Parc-am fi într-un roman prost!

– Când emoțiile sunt intense, clișeele vin de la sine. Ca un pacient care se trezește în spital rostind nemuritoarele cuvinte: „Unde mă aflu?“ Nu contează dacă e un clișeu, ci dacă e sincer.

– Parcă era vorba să dansăm...?

Mâinile lui îi cuprinseră trupul, într-o învăluire caldă.

– Așa ți se pare? Eu am mai degrabă senzația că facem dragoste.

– Elliot, încetează! protestă Rachel, încercând să se retragă.

– Nu pot.

– Nici măcar nu încerci!

– Știu. Aș prefera să continuu așa la nesfârșit – plus încă alte două, trei lucruri, poate. Ai vrea să-ți arăt la ce mă gândesc, mai încolo?

– Te joci cu mine! Nu-s genul tău! izbucni ea.

– Și care e genul meu? se interesă Elliot, lipindu-și buzele de părul ei.

– Fetele care au de toate, răspunse apăsat Rachel, și care pot face față unor bărbați ca tine!

– Greșit, zâmbi el, privind-o cu un zâmbet care-i trimise fiori pe șira spinării. Tu ești genul meu, Rachel Jackson – dulcea și inocenta Rachel!

Rachel tăcu. După o lungă pauză, Elliot continuă:

– Și nu mă joc cu tine. Cred că pur și simplu n-ai mai cunoscut bărbați ca mine.

Melodia lentă pe care dansau se termină, iar trioul atacă un potpuriu de vechi hituri rock 'n' roll. Elliot o conduse într-o margine a ringului.

– Aș vrea să mai vorbim, dar nivelul de decibeli e prea ridicat. Ce-am putea face, ai vreo propunere?

Rachel clătină din cap, privind spre masa unde stăteau Lulu cu fratele și cu iubitul ei.

– Se pare că însoțitorul tău și-a găsit altă parteneră, o informă Elliot. Te deranjează?

– În nici un caz. E fratele lui Lulu, în seara asta ne-am cunoscut...

Se întrerupse, când văzu zâmbetul de satisfacție de pe chipul lui Elliot.

– Perfect, replică el. N-aveam chef de încăierări.

Înainte ca Rachel să comenteze, continuă:

– Hai să ne întâlnim mâine cât de devreme putem. Unde iei prânzul de obicei?

Rachel îi privea buzele, captivată de mișcările mărunte și repezi cu care formau cuvintele, ca și cum acestea ar fi învăluit-o într-o vrajă.

– Poftim...? întrebă ea, aplecându-se mai aproape, cu ochii tot spre buzele lui.

– Așa e mai bine, comentă Elliot, cuprinzând-o de talie. Stai lângă mine și să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe.

– Dar ce spuneai? insistă Rachel, încercând să-și alunge senzația de amețeală.

– Te-am întrebat unde obișnuiești să mănânci de prânz.

– A... În camera personalului, desigur.

– Sandvișuri în camera personalului... șopti el, în extaz. Delicios! Ce n-aș da să mă inviți și pe mine...

– Elliot, nu!

Elliot râse de expresia ei îngrozită.

– Atunci, să ne întâlnim în altă parte. Undeva unde nu ți-e rușine să fim văzuți împreună.

– Halal rușine! Dar nu vreau să devin subiect de bârfă.

– Atunci, mâine.

Își lipi buzele de părul ei, iar când luminile din sală se stinseră, pentru ca pe scenă să înceapă numărul comic, profită de întuneric pentru a-i depune un sărut arzător pe colțul gurii.

Rachel se prefăcu atrasă de glumele cam deocheate care făceau deliciul asistenței, dar de fapt nu voia decât să scape. Vraja atingerii lui Elliot îi ferecase gândurile, astfel încât nici nu-și mai dădea seama ce se întâmpla cu ea. În viața ei nu mai cunoscuse asemenea emoții. N-aveau nici un sens.

Rachel ajunse acasă la trei dimineața, mulțumită că Ros nu fusese la club ca pe urmă s-o piseze cât de atrăgător era Elliot și cum, după opinia ei, „oamenii au nevoie de oameni", amplificând totul până proporțiile unei „legături serioase" – lucru de care nici nu putea fi vorba. Acceptase o întâlnire la prânz. Nimic mai mult.

* * *

Dimineața se târa ca melcul. Rachel refăcuse de trei ori aranjamentul unei vitrine. Nu ieșea, și pace! Manechinele ar fi trebuit să arate grațioase, elegante, inspirând o liniște suverană. Când colo, două dintre ele păreau gata să se ia de păr, în timp ce al treilea le privea cu o expresie de dispreț detașat.

– N-au să vândă nici o haină, când arată așa, îi spuse ea lui Lulu care tocmai venea cu accesoriile.

– Te frământă ceva?

– De ce să mă frământe?

– Se vede din felul cum ai pus manechinele.

– Nu eu le-am pus. Așa vor ele să stea.

– Vorbește subconștientul din tine. Conflicte, conflicte... Am citit eu, într-o carte. E la fel ca jocul copiilor cu păpușile, ca să-și rezolve problemele emoționale din adâncul sufletului.

– Ce deșteaptă ești în dimineața asta, Lulu!

– Rezultatul serii petrecute cu fratele meu. Unde vrei să le pun pe astea? Încă nu pot să le aplic, dacă le schimbi iar pozițiile.

Lăsă accesoriile într-un colț al vitrinei și plecă, adăugând:

– Să mă anunți când termini.

Rachel își dădu toată silința, dar nu reuși să obțină un rezultat satisfăcător. Se întreba dacă nu cumva Lulu avea dreptate. Totuși, în timp ce-și mânca sandvișurile în camera personalului, își spuse cu deplină convingere că nu avea absolut nici o problemă.

– Cine vrea cafea? întrebă o fată de la Haberdashery.

– O pregătesc eu.

Rachel se ridică. Avea nervi. Prefera să facă orice, numai să nu stea degeaba.

– Cred că mă surmenez, comentă ea, fără a se adresa cuiva anume. Nu mă pot concentra.

Lovi grămada de cești, spărgând una. Elliot o invitase la prânz. Iar acum era două fără douăzeci. Avusese dreptate în privința lui, tot timpul.

Tocmai turna apa clocotită în cești, când intră o fată de la raionul de parfumerie.

– Aici erai, Rachel. Ai un mesaj din paradis.

– Din paradis...?

În clipa următoare, își aminti că așa numeau etajul șapte. O trecu un fior, apoi un val de fierbințeală. Următoarele cuvinte ale fetei o izbiră ca un duș rece.

– E de la secretara lui Hilda.

– Ce vrea moș Hilda de la tine? întrebă Lulu, nedumerită.

– Probabil e vorba de vitrina de azi-dimineață, mormăi Rachel, roșind.

Liftul o urcă lin până la etajul șapte, unde Rachel păși pe mocheta bleumarin, ca o înotătoare avântându-se pe apele unei mări necunoscute. Dar, după numai câțiva pași, simți o mână pe umăr. Se răsuci brusc, nimerind drept în brațele lui Elliot.

– Dac-ai mâncat deja, am să mă supăr foc.

Rachel făcu un pas înapoi.

– Bineînțeles că am mâncat! exclamă ea. E aproape ora două.

– Mai mănâncă o dată, cu mine.

– Tocmai am fost chemată la Hil... la domnul Maynard, vreau să spun, declară ea, înțepată.

– Era de la mine, fraiero. Vino-ncoace.

Începu s-o tragă spre una dintre numeroasele uși care mărgineau coridorul.

– M-au agățat într-o ședință de consiliu și n-am reușit să scap, îi explică el, în treacăt. N-am crezut că te deranjează, din moment ce nu stabiliserăm o oră anume.

– Și nu puteai să-mi trimiți un mesaj?

Neluându-i în seamă protestele, Elliot o conduse la o masă de pe balcon, acoperită cu o pânză albă. Peste balustrada ornamentală de gresie se vedeau acoperișurile Londrei.

– Ai dreptate, așa ar fi trebuit să fac. Măcar bea un pahar de vin și mănâncă o prăjitură. Sau preferi o cafea? O înghețată, sau o felie din acest splendid tort? continuă el, scrutând deserturile de pe masă.

– Nu vreau nimic, dar tu trebuie să mănânci.

– Asta am să și fac. Și voi destupa o sticlă de vin, iar dacă n-o terminăm acum, va trebui să revii după program și... Rachel, de ce n-avem noi niciodată timp să stăm de vorbă în liniște, ca oamenii? La ora trei am o întâlnire cu finanțatorii.

Se uită la ceas, apoi destupă sticla și-i turnă un pahar.

– Te rog.

Rachel începu să se joace cu paharul, fără a-l ridica la buze.

– Ar trebui să mă întorc în secție.

– Peste câteva minute. Altfel, voi fi nevoit să mănânc singur.

– Și e chiar așa de rău? nu-și putu ea stăpâni un zâmbet vag.

– Dezastruos.

– Elliot...

Făcu o scurtă pauză.

– N-avem nici o șansă, așa-i?

– Să ce? întrebă el.

– Să... continuăm să ne vedem...

– De ce naiba n-am avea nici o șansă? O dorești, o doresc și eu. Și-acum, lasă problema asta – am mai discutat-o. Te prefaci indiferentă, în timp ce ochii... toate... gesticulă el vag, îți contrazic cuvintele.

– Am discutat-o, dar n-am rezolvat-o. Există o obiecție la care nu m-am gândit.

Nu știa de ce nu-i mărturisea adevărata obiecție. Pentru moment, aceasta părea destul de serioasă.

– N-are nici un rost.

– Ce anume?

– Să te tot gândești la obiecții. Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum că nu mă impresionează, oricare ar fi ele, adăugă el.

– Peste asta nu cred că poți trece la fel de ușor. Sunt salariată. Pe când tu...

– Da...? o încurajă el.

– Tu ești nepotul patronului, pentru numele lui Dumnezeu! Ne desparte o lume întreagă!

– Gogoși!

Rachel se îndreptă de spate.

– Ești director, Elliot. Nu merge...

– Sunt director, într-adevăr. Deci, asta te deranjează? Nu-ți dai seama că tot eu aș fi șeful, chiar și dac-aș fi vânzător de ziare? Ai să te obișnuiești. Sunt foarte înțelegător, când ajungi să mă cunoști.

– Nu zău? replică ea, cu o privire acidă. Rămân la convingerea mea – că n-avem nici o șansă.

– Ai să te adaptezi. Pariez că înveți fantastic de repede. Uită-te ce repede te-ai adaptat la viața în capitală, după numai trei luni. Problema ta e că n-ai încredere în tine însăți.

După o lungă tăcere, Rachel întrebă:

– Se vede chiar atât de bine?

– Mă tem că da, chicoti Elliot. Asta ador la tine. Ești atât de diferită de femeile opace și sigure pe sine din orașul ăsta! De fapt, din care parte a țării ești?

Îi evită privirea.

– Din Dorset... Tata e fermier.

– Aha, așa se explică inocența!

Inocență? Ce-ar fi zis dacă afla că era cântăreață de cabaret? Tocmai se pregătea să i-o spună, când Elliot se uită din nou la ceas, cam nerăbdător.

– Acum trebuie să plec. Bea-ți vinul, și la ora șase să fii aici.

Ajunsese la jumătatea drumului spre ușă, când vocea lui Rachel îl opri:

– Elliot, nu pot.

Se întoarse spre ea, încruntat.

– Ai de gând să încetezi, te rog?

– Dar ăsta-i adevărul. Ai uitat că diseară avem program prelungit?

Elliot se bătu cu palma peste frunte.

– Atunci, la opt?

Rachel clătină din cap.

– Am întâlnire cu niște prieteni.

– Ascultă, insistă el, exasperat, tot o să ne întâlnim. Te caut eu în timpul după-amiezii.

După-amiaza, reflectă ea, privind spre masa cu prânzul, era deja pe terminate.

Capitolul 4

Ferestrele de plexiglas înăbușeau zgomotul mașinilor care mergeau spre Piccadilly, iar Rachel, aranjând vitrina, se simțea închisă într-o lume numai a ei, deși era conștientă tot timpul de numeroșii trecători care se opreau să caște gura.

În timp ce împrăștia margarete albe peste aranjament, aplicând ultimele tușe ale scenei romantice pe care o crease pentru a prezenta niște rochii de grădină, deveni conștientă de privirea stăruitoare a cuiva. Ridică ochii.

Mai târziu, se bucură că stătuse în genunchi la picioarele unui manechin – altfel, ar fi putut să cadă în fund. Oricum, tresări și scăpă coșul cu margarete de pe braț.

În fața vitrinei, Elliot se hlizea la ea ca prostul. Murmură ceva neauzit, iar Rachel se întoarse la margaretele ei, înfuriată de roșeața pe care și-o simțea în obraji.

Când îndrăzni să ridice privirea, Elliot stătea de vorbă cu doi bărbați, lângă o limuzină. Probabil erau finanțatorii despre care îi spusese – burtoși și cărunți. În comparație cu ei, până și costumul elegant al lui Elliot îi accentua atracția ucigătoare, sugerând o forță animalică strict controlată.

Rachel își văzu de lucru, hotărâtă să nu fie văzută privindu-l. Când termină și încuie ușa vitrinei în urma ei, Elliot plecase.

– În vitrină, printre margarete – ar trebui să rămâi permanent acolo. Pân-la cer ar zbura vânzările!

Glasul lui senzual o încremeni cu mâna pe butonul liftului. În timp ce ușile se deschideau, Rachel se răsuci în loc.

– Haide.

Împingând-o în fața lui, Elliot intră, închizând ușile după el.

– Nu trebuia să faci asta...

Dar Elliot zâmbea deja, cu o mână rezemată lângă capul ei, iar lui Rachel i se opriră cuvintele în gât. Fără a o scăpa din ochi, Elliot culese o margaretă din coș și i-o puse ușurel în păr.

– Ești așa de dulce...

Glasul îi vibra de emoție, iar umorul șmecher i se stinsese din ochi, înlocuit de o expresie mai feroce, în timp ce începea să-și aplece capul.

Lipindu-se de perete, Rachel murmură cu voce slabă:

– Nu, Elliot...

Continuarea fu retezată de apăsarea ușoară a buzelor lui peste ale ei. Limba lui fierbinte pătrunse printre buzele catifelate, cerând un răspuns pe care Rachel nu putea să i-l refuze.

Liftul se opri brusc, iar Elliot o eliberă. Abia mai respira. Ca prin vis, Rachel îi văzu mâna întinzându-se spre buton.

– Nu, Elliot, te rog, nu face asta... nu...

Se întrerupse, fără a ști ce să mai spună. Voia și nu voia... Genunchii îi tremurau de frică.

– Lasă-mă să ies... șopti ea, cu voce încordată, dându-i la o parte mâna de pe umăr.

– Să nu spui că nu vrei și tu! scrâșni Elliot, pierzându-și dintr-o dată controlul, cu o flacără albastră în ochi.

– Am spus să mă lași în pace!

Rachel se uită în jur, dar în apropiere nu mai era nimeni. Numai privindu-l, își vedea toate ambițiile spulberate. Parcă și-ar fi citit viitorul în ochii lui.

Cu un mare efort, își încordă trupul care tremura.

– Să nu mai faceți niciodată asta, domnule Priest, chiar dacă sunteți nepotul președintelui, spuse ea, cât putea de tăios.

– Te-aștept diseară, când termini, replică el, răsucindu-se pe călcâie, să plece.

– Nu vă deranjați! Am întâlnire cu niște prieteni.

Elliot nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o.

Era aproape ora nouă, când Rachel și Lulu îi mulțumiră vânzătoarei care le ajutase să aleagă câteva elemente noi de costum pentru Zia, își luară mantourile de la garderobă și coborâră la parter. Un moment, se opriră amândouă la intrare.

– Eu mă duc acasă să mănânc și bag cornu-n pernă, spuse Lulu. Tu ce planuri ai?

– Cred că mă duc direct la club, răspunse Rachel. E prea târziu ca să mai trec pe-acasă.

Lângă bordură era parcată o decapotabilă albă din radioul căreia răsunau acordurile unei arii de operă. Rachel se opri ca trăsnită.

– El e, șopti Lulu. Și vine încoace!

Avea dreptate. Probabil că Elliot le văzuse din mașină, căci tocmai ocolea botul acesteia, apropiindu-se de ele.

– Trebuie să plec... spuse Rachel, înnebunită.

În acel moment apăru un taxi. Alergă spre el, cu mâna ridicată. Din fericire, mașina coti imediat spre trotuar.

– La Manhattan Club, lângă Bond Street! ceru grăbită Rachel, repezindu-se pe bancheta din spate, chiar în timp ce auzea strigătul lui Elliot în urma ei.

Șoferul încercă să se înscrie în trafic dar, până să găsească un spațiu, Elliot reuși să deschidă portiera, aruncându-se pe banchetă, lângă ea.

– Elliot, nu! strigă Rachel întorcându-se spre el indignată.

– Ai văzut că te așteptam! îi reproșă Elliot. De ce-ai fugit așa?

– Ți-am spus – n-are nici un rost. Astă seară... astă seară sunt ocupată, oricum...

– Ocupată? Ai întâlnire cu vreunul la Manhattan?

Era clar că auzise destinația comunicată taximetristului.

– Aseară spuneai că n-ai fost acolo cu nimeni deosebit. Sau te vezi din nou cu fratele ăla al lui Lulu? zâmbi el, disprețuitor. Dacă așa e, mai bine vin și eu, să te apăr!

– Și mașina ta? întrebă Rachel, încercând să se agațe ca înecatul de un pai.

– La naiba! se încruntă Elliot; era clar că uitase. Și am lăsat și cheile în contact... Ai întâlnire cu cineva, Rachel? o întrebă, privind-o drept în ochi.

Rachel clătină din cap, incapabilă să-l mintă.

După ce primi răspunsul, Elliot îi ceru șoferului să-l lase să coboare.

– Ne vedem acolo.

– Nu, Elliot!

Zadarnic. Elliot sări din taxi și porni înapoi, spre mașina lui.

Cabina părea o insulă pe un ocean de felicitări. Chiar și prin ușa închisă, aplauzele necontenite se auzeau ca niște valuri de furtună. Ray ciocăni și vârî capul înăuntru.

– Nu, nu-ți cer să te trambalezi încă o dată până acolo, iubito. Le-ai acordat patru bisuri. Dacă mai vor, n-au decât să vină și mâine. Dar te caută cineva. Poate să intre?

Zia – căci încă mai purta peruca argintie, iar o sandală de aceeași culoare i se legăna agățată de vârful piciorului, în timp ce stătea așezată pe scaunul din fața oglinzii de toaletă – se întoarse spre ușă. Cuvintele lui Ray îi făcuseră inima să tresară, dar imediat scoase un

oftat de ușurare. În cabină intră un bărbat înalt, cam adus de umeri, cu mustață și păr șaten, pieptănat impecabil.

– Zia, îți mulțumesc că m-ai primit, începu el, întinzându-i mâna. Sunt Herman Ward.

Evident, se aștepta ca numele lui să-i fie cunoscut, iar scurta ei privire întrebătoare spre Ray dovedi că s-ar fi așteptat să fie pusă în temă. În spatele străinului, Ray făcu un gest neputincios cu mâinile, apoi înaintă.

– Herman e agent la Southern Artists. Reprezentația ta de astă seară i-a stârnit un mare interes.

– Un foarte mare interes, într-adevăr, draga mea, confirmă Herman care, după ce îi strânsese mâna, continua să i-o țină într-a lui.

Zia și-o retrase cu grijă. Rachel ar fi roșit. Însă Zia se îndreptă de spate, încrezătoare.

– Sunteți foarte amabil, îi răspunse ea, cu un zâmbet limpede.

Herman se întoarse spre Ray, parcă pentru a-i sugera să-i lase singuri, dar Zia îi aruncă o nouă privire rugătoare, determinându-l să rămână pe loc.

– Îți pot oferi ceva de băut înainte să pleci acasă, Zia? murmură el. Știu că întotdeauna vrei să pleci imediat ce termini.

– Obligații de familie? întrebă spilcuitul domn Ward.

– Nu, zâmbi enigmatic Zia, preferând să nu intre în amănunte.

Scopul vizitei lui Herman Ward, descoperi ea în curând, era acela de a discuta posibila ei compatibilitate cu agenția – după cum se exprima el.

După ce Ward avu bunul simț de a-și scurta vizita din respect față de dorința ei de a pleca devreme, Rachel medită la cuvintele lui, în timp ce peruca și rochia argintie, sandalele și cerceii cu briliante erau puse în dulapul cabinei. „Dar cum rămâne cu compatibilitatea agenției cu mine?“ se întrebă ea. Și aceea era importantă.

– Te-ai răzgândit, va să zică?

Ploua în rafale, iar petrecerea câmpenească din vitrină părea cam mohorâtă. Elliot, într-un impermeabil lung, cu gulerul ridicat, o apucă pe Rachel de cot, în drum spre intrarea angajaților. Fără menajamente, o trase înapoi în stradă, începând s-o conducă grăbit prin dreptul vitrinelor dinspre Knightsbridge.

– E opt și cincizeci...

Rachel știa cu precizie ora, din cauza unei întârzieri a metroului, care o făcuse să se cam îngrijorez.

– ...și trebuie să pontez, chiar dacă pentru tine nu e cazul.

– Ți-am pus o întrebare.

– Am auzit.

– Vreau să primesc un răspuns, Rachel, continuă el, cu ochii albaștri lipsiți de orice expresie. Din curiozitate, unde te-ai dus aseară? Te-am urmărit cu toată viteza, dar parcă dispăruseși. Din cauza mea ți-ai schimbat planurile? Ești chiar atât de hotărâtă să mă eviți?

La colțul străzii, Rachel se opri brusc.

– Ascultă, chiar trebuie să ajung în secție.

– Nu pleci nicăieri până nu-mi dai un răspuns mulțumitor. Dacă cooperezi, în două secunde ești înăuntru.

– M-am dus la club. Nu mi-am schimbat nici un plan. Nu...

Rachel își mușcă buza, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Am fost acolo. A trebuit să urmăresc tot spectacolul. Credeam că aveam să te văd când se aprindeau luminile...

Elliot se întunecă la față.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, nu-ți bate joc de mine. E o aiureală. De ce o faci?

O străbătu un val de furie.

– Eu n-am chiar nici un cuvânt de spus? replică ea cu venin, având grijă să nu atragă atenția trecătorilor. Nu e de-ajuns dacă spun că nu vreau să te văd? Ce te privesc pe tine motivele mele? Da' cine te crezi? Dumnezeu Atotputernicul?

În loc de a riposta, Elliot îi dădu drumul atât de brusc, încât Rachel fu cât pe ce să cadă. În clipa următoare, o prinse din nou. Cuprinzând-o într-un fel de îmbrățișare, spuse, aproape fără să-și miște buzele:

– Nu sunt Dumnezeu Atotputernicul și nici n-am stofă de detectiv. Deși aseară tare-aș mai fi vrut să am. Hai înăuntru, ai să te uzi.

Ținând-o cu un braț pe după talie, o sili să-l însoțească până ajunseră la ușa personalului.

– Oare e cazul să mă recunosc învins? se întrebă, părând sincer. Nu sunt obișnuit să fiu refuzat. Poate-ar fi mai bine să mai trec pe la Manhattan, continuă, meditativ. Cântăreața aia de-acolo e ceva, într-adevăr! Poate că ea ar ști să aprecieze ceea ce am de oferit! De fapt, după numărul de-aseară, râse el scurt, sunt sigur că așa ar fi!

– Ce vrei să spui? îl întrebă Rachel, cu o privire piezișă.

Elliot începu să chicotească.

– Ca să înțelegi o femeie ca ea, trebuie să fii bărbat. Nu-ți voi șoca urechiușele inocente încercând să-ți explic. E de ajuns să spun că bietul meu amor propriu terfelit, chicoti el din nou, ar primi atenția meritată în brațele fabuloasei Zia!

– N-aș fi prea sigură... replică Rachel, încruntată.

– Mă provoci din nou, Rachel?

– Cum adică?

– N-ai o părere prea grozavă despre mine, așa-i? Chiar crezi că și ea m-ar refuza?

– Da, răspunse ea scurt, răsucindu-se spre intrare.

Elliot o trase înapoi.

– Punem pariu?

– Nu pun pariuri.

– Nu, dar probabil crezi în aruncarea mănușii. Spune-mi un lucru.

O cuprinse confidențial cu un braț pe după umeri, trăgând-o într-o parte, la adăpost de priviri indiscrete.

– Încă te mai ții de jocuri, sau e un nu categoric?

Rachel dădu din cap, dureros de conștientă de forța lui virilă, de mirosul excitant al pielii care-i amorțea orice rezistență.

– Un nu categoric, răspunse ea încet.

Buzele lui le atinseră scurt pe ale ei, apoi se arcuiră cu dispreț.

– „Nu“, zice. „Nu.“ N-am mai întâlnit o femeie în stare să spună „nu“ așa ca tine. Dar, fie. Îți dai seama, desigur, că nu mai am de ales.

Îi dădu drumul, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă trup.

– N-am de ales, reluă el, decât să-mi caut consolarea în brațele uluitoarei Zia!

Herman Ward apăru la timp, cu pieptănătura la fel de perfectă ca înainte, astfel încât Rachel se întrebă dacă nu cumva purta o meșă. Vorbea pe un ton oficial, dar nu încerca să-și ascundă nici interesul personal pe care i-l inspira.

– E o mare surpriză s-o văd pe fabuloasa Zia...

Rachel observă că sintagma părea să se propage cu repeziciune.

– ...la lumina necruțătoare a zilei. Nimic nu demitizează o legendă mai crud decât un prânz, adăugă el destul de cinic, în grădina-restaurant a magazinului, unde Rachel îi acceptase invitația, după ce găsise mai prudent să-i refuze cina în doi.

Apoi, parcă pentru a atenua orice nuanță critică, Ward adăugă:

– Nu sunt sigur pe care din două o prefer. Ești într-adevăr foarte frumoasă, draga mea. Va fi un privilegiu să te reprezint.

Înclină din cap, curtenitor, iar Rachel se convinse că purta perucă – măcar atâta lucru aveau în comun Zia și Herman.

– Vom citi contractul și o să ne gândim, răspunse ea.

Masa luă sfârșit cu două pahare de brandy. După ce achită nota, Herman o conduse pe Rachel până la intrare, unde îi sărută mâna.

– Pe curând. Pe cât mai curând, draga mea.

În timp ce-l privea îndepărtându-se, Rachel simți o atingere ușoară. Crezând că era un client care ieșea, se dădu la o parte. În clipa următoare, se pomeni privită de Elliot, vizibil iritat.

– Cam bătrâior și... cum să spunem...? făcu el o pauză, cu ironie delicată... cam uzat pentru o fată de vârsta ta – nu ți se pare, Rachel?

– E...

Rachel înghiți în sec, căutând să-și recapete controlul glasului care suna ca un croncănit.

– ...e un om foarte drăguț.

Chipul lui Elliot era imaginea vie a disprețului.

– Gusturile nu se discută, este? Dar se vede că aveți multe în comun, după cum îi sorbeai fiecare cuvânt.

Evident, Elliot nu putea accepta falsa concluzie la care ajunsese. Fără a aștepta răspunsul, o luă din loc și apăsă butonul liftului, pentru a urca la etajul șapte, încruntat.

Se hotărâse să încerce câteva cântece vechi, ca să mai schimbe – „Smoke Gets in Your Eyes“, „September Song“, „If I Loved You“, iar la sfârșit îl întrebă pe Ray dacă n-ar fi fost bine să le cânte invers – melodiile triste la sfârșit. Ray zâmbi încântat.

– Zia, din partea mea poți să le cânți și invers de-a binelea – de la coadă la cap sau cu susu-n jos! Tot ce faci tu primește aplauze. Și nu numai – am în birou ceva pentru tine. Aici n-ar fi încăput, adăugă el, cu o privire prin cabina mică și înghesuită.

Nedumerită, Rachel îl urmă pe coridor. În cabinetul lui, la loc de cinste pe birou, văzu un enorm coș cu flori.

– Cerule!... exclamă ea.

Toată încăperea se umpluse de parfumul lor exotic.

– Pentru tine.

– O, Ray, îți mulțumesc, dar...

– Nu sunt de la mine, fetițo. De la unul din numeroșii tăi admiratori. Se pare că stoicul nostru Henry are un rival.

Apropiindu-se de imensul buchet, Rachel se uită după o carte de vizită. Nu găsi nici una.

– Cerule... murmură din nou.

Se aplecă să miroasă un boboc alb, desfătându-se un moment cu parfumul îmbătător. Ochii i se umplură de lacrimi. „Numai dacă buchetul ăsta ar fi un cadou de la Elliot, își spuse ea, „l-aș prețui până la ultima petală...“ Dar pusese capăt oricărei relații cu el, pentru totdeauna. Ridică privirea spre Ray, ștergându-și lacrimile.

– Melodiile alea vechi și nostalgice m-au emoționat, murmură ea. Sunt cam zguduită...

– Las-o mai moale, fetițo. Jumătate din spectatori plângeau și ei, o încredință administratorul, bătând-o pe dosul mâinii. Vrei să-ncerc să aflu cine ți le-a trimis?

Rachel clătină din cap.

– Oricum nu poate avea nici o importanță. Dacă voia să-i mulțumesc, și-ar fi dat numele.

– Am să te-ajut să le duci la taxi, îi spuse el, ridicând receptorul telefonului.

Dar, când ajunse acasă, nu mai avu pe nimeni care s-o ajute să urce scara cu coșul de flori. Totul părea

un vis, un vis foarte îndepărtat de realitate. Cumva, niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de singură.

Cu o expresie posomorâtă, Lulu continuă:

– Ești o vitrinieră bună, Rachel. Îmi va părea rău să te pierd.

Rachel tocmai o anunțase că își înaintase preavizul.

– Peste patru săptămâni, îi explică ea. S-ar putea să închei un contract cu Southern Artists și vor începe să vină comenzile. Voi avea nevoie de timp ca să repet cântece noi și să mă organizez.

Deși vorbea cu destulă bună dispoziție, își simțea inima ciudat de grea. O punea pe seama faptului că se despărțea de o perioadă din viața ei, iar viitorul o cam speria.

– Va trebui să dăm o petrecere, adăugă ea, și să ținem legătura.

– Cu siguranță, zâmbi Lulu. Și trebuie să ne-anunți întotdeauna unde cânți – vom fi acolo toate, în rândul întâi!

Elliot dispăruse de câteva zile. Rachel știa că era în clădire, întrucât veștile despre activitățile lui ajungeau până la etajul lor.

– În sfârșit, se deschide un raion pentru designerii tineri, spuse ea. Era și timpul. Bunul și bătrânul Elliot Priest...

– Bun? înălță o sprânceană una dintre fete.

– Bătrân? nu se lăsă alta.

Râseră toate, însă nici chiar cele mai bârfitoare dintre ele nu reușiseră să-l asocieze pe Elliot cu nici un nume feminin, deși circulau destule zvonuri.

Rachel încerca să nu asculte. Hotărârea ei era luată. Nici chiar complimentele admiratorilor de la Manhattan n-o puteau abate de pe calea pe care o apucase. Și nu ducea lipsă de complimente. În fiecare seară primea flori de la omul care-i trimisese acel prim coș enorm.

Pe la jumătatea dimineții, se așezase să se odihnească pentru câteva minute, terminându-și vitrinele în timp record, când primi un mesaj de la secretara lui Hilda.

– Domnul Priest e livid. A zis să urci imediat la el, Rachel.

– Ce motive are domnul Priest să fie livid? întrebă ea, cât putea de calm.

În realitate, inima începuse să-i bată ca a unui maratonist.

– N-a spus. A zis doar atât: „Cheam-o imediat aici. Dacă a binevoit să vină la serviciu pe ziua de azi."

Elliot o întâmpină cu o răceală de gheață.

– Stai jos, îi spuse el, indicându-i fotoliul din fața biroului.

Rachel ar fi preferat să refuze invitația, dar își dădu seama cât de copilărească ar fi fost o asemenea atitudine. Se așeză.

– Ei? întrebă el.

– Poftim?

„Fă pe proasta", își spuse Rachel. „Oricum, nici nu știu despre ce e vorba."

– De ce? întrebă el, aplecându-se peste birou.

Urmă un moment de tăcere, timp în care ochii îi luciră rece ca promoroaca sub un soare arctic.

– De ce ce? întrebă Rachel, în cele din urmă, încercând să respire.

– Încetează cu jocurile. De ce mi s-a înmânat asta? se răsti Elliot, ridicând o foaie de hârtie.

– Nu știu... răspunse ea, mușcându-și buzele. De-aici, nu văd ce e.

– Citește-o.

Îi împinse hârtia peste birou. Când Rachel întinse mâna s-o ia, Elliot își trânti palma peste dosul ei, țintuindu-i-o pe tăblia biroului. Un moment, contactul fizic o izbi ca unda de șoc a unei explozii. Ferindu-și privirea, Rachel îl așteptă să-i dea drumul.

Cu aceeași bruschețe, Elliot îi eliberă mâna, se ridică în picioare și se duse repede la fereastră. Acolo, se opri cu spatele la ea, încordat.

Cu degete tremurătoare, căci nu mai văzuse pe nimeni tremurând astfel de furie, Rachel ridică foaia de hârtie care cauzase totul.

– Pare să fie o listă a angajaților care și-au predat preavizul, sau au fost concediați, spuse ea încet, după ce o parcurse cu privirea.

– E și numele său pe listă?

– Cred că da...

În zăpăceala ei, nu-l putea găsi și fu nevoită să citească de două-trei ori scurta listă, înainte de a-și recunoaște propriul nume.

– De ce naiba ai făcut-o, Rachel?

– Am considerat că era timpul... ei bine, găsesc că e timpul să plec.

Rachel începu să se înroșească la față. Nu era corect ca Elliot să-i îngreuneze și mai mult situația. Era nedrept.

– E din cauza mea? întrebă el.

Se întoarse tocmai la timp pentru a-i vedea schimbarea de expresie; interpretându-i greșit roșeața din obraji, mormăi:

– Bănuiam eu. Te-am luat prea repede. Nu ai încredere în tine însăți, așa că dai bir cu fugiții. Bine, du-te dracului. Ieși afară. Ieși!

Rachel puse foaia de hârtie pe birou, privind-o fix, incapabilă să gândească limpede. Cu un efort, se întoarse spre ușă.

Din doi pași lungi, Elliot străbătu încăperea, tăindu-i drumul, pentru a o întreba într-un scrâșnet aspru, de oțel frecat pe mătase:

– Nu puteai să mi-o spui personal? De ce m-ai lăsat să aflu așa?

– Nu m-am așteptat să...

Nu, se corectă Rachel în sinea ei, ar fi mințit să spună că nu se așteptase să observe.

– Nu știu... încheie ea, nefericită. De ce să-ți fi spus?

Elliot îi ridică bărbia, cu degetele tremurându-i pe maxilarul ei.

– De ce să-mi fi spus?

Îi sfredelea ochii cu privirea, ca pentru a deslușI secretele ascunse în inima ei.

– Vrei să zici că ai fi putut pleca fără să-ți iei rămas-bun?

Incapabilă să scape de acea privire pătrunzătoare care o hipnotiza cu intensitatea ei, Rachel clipi din ochi. Elliot o cuprinse cu mâna cealaltă, trăgând-o brutal spre el. Șocul care o străbătu păru să-i învăpăieze toate simțurile.

– Elliot, nu... începu ea, știind că era deja prea târziu.

Dar dorința de atingerea lui nu fu împlinită. Elliot continuă s-o privească, dându-i încet drumul.

– Credeam că, dacă-ți las puțin timp, îți va veni mintea la cap. Se pare, însă, că ți-am subestimat puritanismul.

O măsură cu o privire care studie totul, de la pantofii cu tocuri plate, fusta gri lungă, bluza albă și sobră, până la părul împletit cu grijă.

– Nefardată?... Mă rog, îți stă bine. Ai un ten fin, cum nu mă îndoiesc că-ți spun toți bărbații. Te vezi des cu acel domn – nu-mi vine să-l numesc „prieten“... râse el disprețuitor.

– Elliot, nu e deloc ceea ce...

– Mie-mi spui? Știu, sunteți doar buni camarazi. E unchiul tău, sau fratele mai mare – sau și una, și alta. Plus tată! Ba nu, nu arăta a fermier. Nici a unchi nu arăta, așa că mai caută...

– E un... asociat... bâigui Rachel, căutându-și cuvintele.

– Un asociat apropiat, vrei să spui? Cât de apropiat, Rachel? Foarte apropiat?

Râse din nou, cu un sunet aspru, răspunzându-și singur la întrebare.

– După cum îi curgeau balele la masă, părea foarte apropiat, într-adevăr!

– Nu-i... curgeau balele...

Rachel își îndreptă umerii.

– Era doar politicos și curtenitor.

– Va să zică, îți place curtenia de modă veche, nu-i așa, Rachel? Stai numai să-ți arăt eu „curtenie de modă veche“, n-ai s-o uiți cu una cu două!

Neputând găsi nici un răspuns, Rachel se mulțumi să strângă din buze.

– Vino-aici, continuă el, cu un glas ucigător de scăzut, și am să-ți arăt.

– Nu văd ce rost ar avea.

– Atunci, pleacă, mârâi Elliot. Nu te țin cu forța aici. Dealtfel, cred că am încălcat toate prevederile regulamentului de ordine interioară. Ai să mă dai în judecată pentru hărțuire sexuală? Nu te-aș condamna.

Părea la fel de dezgustat de sine ca și de ea. Coborând vocea până la șoaptă, Rachel spuse:

– Nu vreau decât să plec și să uit tot ce s-a-ntâmplat. Să uit că ne-am cunoscut vreodată.

Elliot făcu un gest spre ușă. Mișcându-se orbește, Rachel o deschise și ieși. Fără să mai audă nici un cuvânt din partea lui, închise ușa în urma ei, cu un sentiment de adâncă deznădejde.

Capitolul 5

De astă dată, când Henry îi trimise din nou mesajul simbolic de admirație în cabină, Rachel întinse o mână tremurătoare.

– Mai bine destup-o, îi propuse ea ospătarului care se pregătea să plece cu șampania nedesfăcută, ca de obicei.

Chelnerul se răsuci în loc, surprins.

– Da, vorbesc serios! confirmă Rachel, cu râsul gutural al Ziei, nedorind să lepede travestiul în care se simțea mai protejată; luă trandafirul roșu și și-l înfipse în brazda dintre sâni. Cum e, acest Henry? Arată așa de drăguț cum spune Ray?

– Nu-ți cunosc gusturile, Zia, zâmbi tânărul ospătar. În orice caz, nu-i un căpcăun.

– Spune-i că voi sta cu el zece minute.

Se întoarse spre oglindă, pentru a-și retușa machiajul, retezând exclamația surprinsă a chelnerului.

Henry avea vreo patruzeci de ani și aspectul ușor supraponderal al omului care trăiește bine, fără alte responsabilități decât grija propriei persoane. Zâmbea agreabil, deschis, iar Rachel nu-l putea găsi altfel decât fermecător. Era nespus de atent și dulce, se vedea limpede că o adora pe Zia. Rachel îl prevenise pe Ray să-i dea un pretext pentru a pleca după vreo zece minute, iar acesta se ridică în picioare la momentul potrivit, cu o mână pe spătarul scaunului ei.

– Sper că nu-i vei neglija pe ceilalți clienți, murmură el, pe un ton de scuză.

Henry se ridică și el prompt, ținându-i scaunul, și îl ajută pe Ray s-o conducă la altă masă, ca și cum ar fi fost făcută din porțelanul cel mai fin. Când se văzu clar că nu era inclus în noua rundă de prezentări, reveni la masa lui, cu un zâmbet îndobitocit de recunoștință pentru firimiturile pe care i le aruncase Zia.

Auzi glasul lui Ray șoptindu-i la ureche:

– Cred că ăsta e cel care trimite florile.

Cuvintele lui o făcură să ridice capul, cu zâmbetul gata pregătit. În clipa următoare, simți că-i îngheța sângele în vene.

Se așeză inertă pe scaunul auriu cu picioare subțiri, ferindu-și ochii de bărbatul care, la apariția ei, se ridicase cu mâna întinsă.

„Nu, nu Elliot! Nu, nu!“ repetă Rachel în sinea ei. „Nu el. Doamne, te rog... Nu Elliot!“

Dar el era.

Încet, pe măsură ce-și regăsea stăpânirea de sine, înălță capul. Se aștepta ca Elliot să scoată o exclamație sarcastică, dar el nu făcea decât să zâmbească politicos, cu o expresie de surpriză plăcută, de parcă totul ar fi fost cât se putea de firesc.

– Zia, îmi faci o mare cinste, spuse, luându-i o mână într-ale lui. Renunțasem la orice speranță de a te cunoaște vreodată. Cred că ar fi trebuit să-mi semnez omagiile florale, dar nu mă așteptam să ducă la o întâlnire. Ar fi fost mai presus de toate nădejdile mele.

Deci, ăsta era jocul, își spuse Rachel. Ce actor talentat!

– Rareori mă întâlnesc cu admiratorii mei, replică ea rece. De obicei, după spectacol sunt atât de epuizată încât trebuie neapărat să mă odihnesc.

– Pui foarte mult suflet, fu el de acord, o emoție imensă. E clar că-ți trăiești viața cu viteza a patra, pe când noi, ceilalți, de-abia ne chinuim motoarele în viteza întâi.

– Sunt sigură că nu e valabil și pentru dumneavoastră, murmură ea, nesigură încotro ducea conversația.

De ce nu i se adresa pe numele Rachel? De ce n-o întreba ce naiba făcea acolo, dându-se în spectacol cu peruca și rochia pretențioasă?

Elliot, însă, continuă pe același ton:

– Zia, trebuie să mărturisesc că ți-am descoperit spectacolul absolut întâmplător. Am venit aici în urma unui capriciu, un moft fără speranță, după cum a reieșit, cauzat de o folie d'amour, cum s-ar spune...

Tăcu o clipă, încruntându-se, apoi zâmbi pe neașteptate.

– În acel moment, cuvintele cântecului mi s-au părut extrem de potrivite.

– Folie d'amour? repetă ea, cu buzele subțiate.

– Nu știu ce anume m-a determinat să revin, și atunci, cred, m-a captat vraja ta.

Chicoti în felul acela familiar, pe care Rachel ajunsese să-l îndrăgească. Acum, însă, îi trezea un chef nebun de a-i da una. Cum îndrăznea s-o expedieze, pe ea, pe Rachel, ca pe o simplă folie d'amour?

Totuși, nu putea înțelege ce se întâmpla acum. Oare Elliot avea de gând să continue farsa toată seara, comportându-se ca și cum ea și Zia ar fi fost două persoane diferite?

Ray salvă situația.

– Cred că e timpul să mergem, Zia. Te așteaptă un taxi.

– Speram să luați masa cu mine, interveni Elliot. Înțeleg că interpreții dumneavoastră preferă să mănânce după spectacol, nu înaine...?

– A... nu, n-aș... nu pot...

Rachel își mușcă buza, prefăcându-se că-și inspecta unghiile. Picioarele refuzau s-o asculte, s-o îndepărteze de el. Se întoarse spre Ray, cu o expresie rugătoare.

Administratorul o luă de braț.

– Gata, mergem, spuse el ferm, ajutând-o să se ridice.

– Vă mulțumesc pentru flori, mai adăugă ea spre Elliot, peste umăr.

Cum, necum, reuși să înainteze rezonabil de sigură spre coridorul din culise unde se opri, rezemându-se de Ray, vlăguită.

– Te simți bine, iubito? o întrebă el îngrijorat.

Rachel dădu din cap, evitându-i privirea.

– Astă seară ai pus mult suflet. Îți aduc un grog bun cu lapte fierbinte și chem taxiul.

– O, Ray, de-ai ști numai...

Nimeni nu putea ști cât suflet pusese în reprezentație – inclusiv în ultimele zece minute. De ce se juca Elliot cu ea? De ce nu-i spusese că o recunoscuse? De

ce nu pomenise nimic despre flori, când se întâlniseră la magazin? Nici măcar o remarcă oarecare, ca: „Au ajuns cu bine?“ – numai teatrul ăsta! De parcă n-ar fi știut cine era în realitate!

Mai rămăseseră numai zece zile din preaviz, iar pe Rachel o încerca un amestec de regret și ușurare. Era obositor să lucreze în ambele locuri, dar pe de altă parte munca la magazin îi lua gândul de la Elliot. Se așteptase la o nouă confruntare, după întâlnirea de la Manhattan, dar nu se întâmplase nimic. În seara următoare, „omagiul floral“, cum îl numea el în glumă, sosise ca de obicei. Era un buchet de trandafiri atât de roșii încât păreau aproape negri. Iar ofrandele continuaseră, fără nici o carte de vizită, ca și cum Elliot ar fi ezitat să-și ia vreun angajament scris.

În seara aceea, stătu cu Henry câteva minute, după ce termină. Se hotărâse să semneze contractul cu Southern Artists, iar Herman Ward era în sală. Rachel simțea că Herman îi oferea o anumită protecție, întrucât acesta n-ar fi putut lansa invitații sugestive la o cină în doi când îi auzea și o terță parte. Nu-i putea pretinde lui Ray s-o escorteze tot timpul, iar alți clienți cu care să stea de vorbă nu existau. Numai Elliot, cu o expresie cam plictisită, se rezema de spătarul

scaunului său aurit, în compania unei femei cu care Rachel îl văzuse și la magazin, în aceeași după-amiază – înaltă, elegantă și puțin mai vârstnică decât el.

Gusturile nu se discută, reflectă Rachel, amintindu-și propriile lui cuvinte în legătură cu Herman Ward.

În timp ce mergea pe coridor spre cabină, ca să se schimbe pentru plecare, se auzi strigată pe nume – pe numele ei de noapte.

– Zia?

Întorcându-se, îl văzu pe Elliot care venea cu pas săltăreț și dezinvolt spre ea.

– Ai plecat atât de brusc, încât n-am apucat să te invit la masa noastră. Credeam că urma să vii oricum.

– Sunteți însoțit, remarcă ea, pe tonul tăios al lui Rachel.

– Nu fac decât să cinstesc o parteneră de afaceri, îi explică el.

Imediat, Zia ieși din nou la rampă.

– Doi oameni înseamnă un cuplu, șopti ea, cu o fâlfâire provocatoare din gene.

– Iar trei, înseamnă un trio, murmură Elliot. Nu vrei să stai puțin cu noi?

– Știți, sunt frântă de oboseală. Trebuie să mă duc acasă și să mă culc... încercă Zia să tragă de timp, derutată.

– Să te culci? repetă el, cu o lucire sumbră în ochi. Cu soțul?

Rachel simți că-i fugea pardoseala de sub picioare. Elliot știa că nu era măritată.

– Ce vă face să spuneți așa ceva? întrebă ea, cu vocea senzuală a Ziei.

– Deci, nu e adevărat?

Îl privi fără nici o expresie, în timp ce Elliot continua.

– Cu siguranță, pe o femeie ca tine o așteaptă un bărbat...?

– Îmi...

Nesigură cum să răspundă, își linse buzele.

– Prefer să am o viață cât mai simplă, murmură ea, fără a-și da seama cât de provocator arăta, răsucindu-și cu sfială pe degete o șuviță rebelă din peruca argintie.

Elliot își rezemă o mână de perete, lângă capul ei, amintindu-i cum făcuse același gest în lift, ca preludiu la sărutul pe care Rachel îl visa și acum. Ușoara întredeschidere a buzelor ei, dilatarea emoționată a ochilor, îl făcură să încremenească.

– Pari să ai o viață destul de singuratică, murmură el cu glas îngroșat, fără a-și lua ochii de la gura ei.

– Nu... n-am... nu e...

Își linse buzele, involuntar făcându-le să arate mai dezirabile ca oricând. Elliot, cu un mic zâmbet,

și le coborî pe ale sale până la un deget distanță, unde se opri, savurând inevitabilul coup de grâce.

Rămase împietrită. Ce-ar fi făcut Zia? Rachel ar fi cedat. S-ar fi lăsat în voia lui. Îi pieriseră toate puterile. Rachel îl dorea. Îl iubea. Dar Zia? Ambițioasa Zia?

Elliot îi murmură numele.

Glasul lui îi oferi un punct de sprjin. Zia își linse din nou buzele, imaginându-și căldura dulce a gurii lui, apoi, după un moment prelungit de nehotărâre, întoarse capul.

– Serios, nu cred că e...

– Că e momentul cel mai potrivit? Ai dreptate, nici eu nu cred. Iartă-mă.

Elliot scoase din buzunarul de la piept o carte de vizită.

– Caută-mă, când ai timp. Vom lua cina într-un local deosebit.

Apoi făcu un pas înapoi, cu un zâmbet rece, enigmatic, pe buze.

– Nu știu... îmi inspiri un sentiment foarte ciudat... Ca și cum...

Se încruntă, după care, cu un zâmbet cam încordat, continuă:

– Nu contează. Sper să primesc vești de la tine – și cât mai curând!

Și cu asta, se răsuci pe călcâie și plecă.

Rachel rămase mult timp cu privirea după el. Nu se putea gândi decât la un singur lucru. Nu știa. Efectiv, nu știa cine era. Toate cuvintele lui confirmau că nu-i descoperise adevărata identitate!

„Ce să fac?“ se întrebă ea. „Să mă joc în continuare de-a Zia?“ Oare putea câștiga din nou ceea ce aruncase atât de necugetat, sub chipul altei femei? Elliot nu mai era interesat de Rachel. Dar, dacă Zia îl interesa, nu era același lucru?

A doua zi dimineața, la prima oră, se ciocni de el în magazin. Rachel era palidă, obosită, probabil că avea o înfățișare foarte șters㸠căci Elliot îi aruncă o privire sardonică și veni imediat spre ea, abordând-o într-un stil cu totul diferit de cel din seara trecută.

– Te-a ținut iubițelul peste program? atacă el agresiv, cu o silă vizibilă în ochi. Ai cearcăne, Rachel. Nu te-a-nvățat mămica niciodată că frumusețea are nevoie de somn?

– Dorm destul, mulțumesc.

– Eu nu.

– Vă privește.

– Am insomnii. Mă întreb de ce.

– Prea multe nopți pierdute prin cluburi, replică ea.

– Într-adevăr. Dar în ultima vreme nu te-am mai văzut la Manhattan. Ai găsit pășuni noi, mai mănoase?

– Nu mă interesează... localurile.

– Sincer să fiu, nici pe mine. O pierdere de vreme, nu-i așa?

– Atunci, de ce o faceți?

– Poate speram să te văd pe-acolo, într-o seară – ca să dansăm, imaginându-ne că totul a rămas ca înainte. Poate ai uitat că...

O privi drept în ochi.

– Eu, unul, aș vrea să pot uita. Aș vrea să nu mă mai chinuiască amintirea trupului tău lipit de al meu, ca și cum ai fi vrut...

Se întrerupse brusc.

– Deci, asta e. Cred că ești foarte mulțumită de tine însăți.

Dacă n-ar fi știut cum ajunsese la un pas de buzele Ziei, Rachel ar fi fost convinsă că Elliot suferea din dragoste atât de mult pe cât se prefăcea, dar momentul din seara trecută îi rămăsese întipărit în memorie.

– Sunt sigură că v-ați găsit alte consolări la Manhattan, nu se putu abține ea să-l înțepe.

– Sigur, replică Elliot, râzând alene. La fabuloasa Zia te referi?

– Ați câștigat pariul? întrebă Rachel, împinsă de un demon să vadă cum avea să-i răspundă.

Elliot ridică din umeri, cu un zâmbet fugar.

– Îl și uitasem. Dar, da, pare să fie o femeie foarte caldă și generoasă. Aproape irezistibilă.

Făcu o scurtă pauză.

– Are ceva, nu știu, care face să-mi vibreze o coardă...

Apoi râse din nou, aspru.

– Dar nici o grijă, Rachel, nu e genul meu, nici măcar cât aș fi eu genul tău. Prefer femeile nerăsfățate. De când te-am cunoscut pe tine, cred că sunt condamnat să doresc numai genul inocent.

– Ca să le răsfățați până-și pierd inocența? izbucni ea. Sau fiindcă vă imaginați că sunt prea naive ca să vă observe jocul? În sensul ăsta, dacă ceea ce spuneți e adevărat, cred că v-ați găsit perechea ideală în Zia!

– Într-o artistă de cabaret? întrebă el, arcuind o sprânceană. N-aș prea crede. Deși poate fi amuzant, un timp, n-o văd ca pe o relație de durată. Ca să te citez pe tine, ne desparte o lume întreagă.

Chicoti.

– Ți-ai putea-o imagina la operă?

– Nici pe dumneavoastră nu vă pot imagina la operă, replică Rachel cu o voce plină de venin, dorind să-l rănească la fel de dureros pe cât o lovise și el, deși fără voie.

– Înseamnă că nu mă cunoști.

– Nici dumneavoastră nu mă cunoașteți, mormăi ea.

– Știu că ți-e frică să te destăinuiești, din cine știe ce motiv. Preferi s-o faci pe pudica Rachel. Pe cine crezi că impresionezi? Pe mine, în nici un caz!

Și, parcă sătul dintr-o dată de toată conversația, se răsuci pe călcâie, plecând.

Cuvintele lui o revoltaseră atât de tare, încât se pomeni strigând după el:

– Dacă nu v-ați mai gândi la femei ca la unele pe care le agățați pe alese, poate ați avea mai mult...

– Da? se întoarse brusc Elliot spre ea. Poate aș avea mai mult ce? Mai mult succes? Te asigur, Rachel, că am tot succesul pe care mi-l doresc. Numai în fața ta sunt dispus să mă plec cavalerește, acceptându-mi înfrângerea. Noroc că are balta pește!

Și plecă în sfârșit, lăsând-o pe Rachel să fiarbă în sinea ei, neputincioasă.

Acum, când îi aflase părerea despre celălalt eu al ei, știa că nimerise în plasa propriei sale capcane. Elliot o respinsese pe Rachel cea bună și cuminte, dar mărturisise că nici Zia nu-l interesa decât cel mult pe termen scurt.

Rachel era în depozit, când auzi ușa deschizându-se și un glas familiar care spunea:

– Aseară l-am văzut pe iubițelul tău la Manhattan. Cred că te trage-n piept, Rachel.

Tonul lui suav o mângâia, în același timp picurându-i otravă în ureche.

Când se întoarse spre el, nu putu decât să zâmbească.

– Și de ce crezi că m-ar interesa, Elliot? O fi fost cu nevastă-sa. Ți-am spus, între noi nu e nimic. Dacă încerci să mă lovești, teamă mi-e că ai nimerit pe-alături.

– Să te lovesc?

Un moment, Elliot păru năucit.

– Era ultimul lucru la care m-aș fi gândit. Credeam că te protejez de lovituri. E o ușurare să aflu că nu ești încurcată cu el, la urma urmei...

Ochii lui Rachel se îmbâlnziră. O clipă, între ea și Elliot nu păru să mai existe nici un obstacol. Apoi, însă, el își aminti cum îl respinsese și redeveni rece.

– Scuză-mă, uitasem un moment că tu nu crezi în relații, spuse, răspicat. Unde-i Lulu? Vreau să ne uităm peste astea, continuă el, bătând cu degetul într-un teanc de coli.

Seara, când Rachel ajunse la club, Ray părea cam deprimat.

– Ce este, Ray? întrebă ea îngrijorată.

– A, nimic, iubito.

Rachel observă paharul de whisky pe birou, lângă el. Ray nu obișnuia să bea altfel decât din politețe față de clienți. Intră în birou.

– Să-ți aduc ceva? O aspirină, sau...

Ray ridică privirea, cu un zâmbet nedumerit.

– N-am nevoie de aspirină, iubito. Cu soția mea e problema. A făcut un atac de cord, azi după-amiază. Nu foarte grav, dar suficient ca să mă bage în toți sperieții.

Oftă.

– Mă gândeam că ar trebui s-o duc undeva, să se odihnească. Londra o obosește.

Apoi ridică privirea.

– Nu-ți face griji. Sunt încă șocat. Medicii m-au asigurat că totul va fi bine.

Elliot era din nou în sală, cu aceeași femeie cu care-l mai văzuse, așa-numita parteneră de afaceri. Conversau indiferent, iar Rachel, oricât de orbită de gelozie ar fi fost, vedea limpede că nu puteau fi decât prieteni, așa cum spusese el.

De când îi dăduse cartea de vizită, Elliot n-o mai abordase pe Zia. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă-i accepta invitația... în afara certitudinii de a-și divulga

adevărata identitate, desigur. Când o văzu privindu-l de la masa lui Henry, Elliot ridică paharul în semn de salut, dar nu schiță nici o intenție de a se apropia.

Joia era de obicei ziua când aranja vitrinele pentru weekend, iar Rachel veni pregătită ca de obicei, deși era ultima ei zi la magazin. Lulu, însă, o adusese deja pe înlocuitoarea ei.

– Fă cunoștință cu fata care-ți va prelua funcția. Sharon, ea e Rachel, în locul căreia vei lucra.

După ce conversară câteva minute, iar Lulu îi repartiză lui Sharon o vitrină, îi spuse lui Rachel:

– Hai să mergem, cred că Sharon n-are chef să-i suflăm în ceafă încă din prima dimineață. Să bem o bafea la bar și să mai rezolvăm din ultimele probleme.

Așa-numitele „probleme“ se lămuriră în câteva minute, după care Rachel își dădu seama că pe Lulu o frământa altceva.

– Și, cum o mai duci cu viața? începu aceasta, plimbându-și degetul peste buza ceștii. Te-arăți destul de curajoasă, dar te cunosc destul de bine ca să simt că e ceva în neregulă.

– Ce Dumnezeu ar putea fi în neregulă? se revoltă Rachel.

Apoi, însă, văzând expresia înțelegătoare a lui Lulu, furia i se risipi pe dată.

– Iartă-mă, murmură ea. Ai perfectă dreptate, cum bine știi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ție nu-ți scapă nimic!

– Despre el e vorba, nu-i așa? se încruntă Lulu. Elliot... Știu că toată lumea îl bârfește, dar nu e atât de depravat pe cât pare. Uneori, oamenii îl iau mai în serios decât ar vrea el însuși.

– Serios?

– Nu e și cazul tău. Tu ești cea care-l interesează, Rachel – și cred că e sincer. Mi se pare, numai, că nu ai încredere în el. Și nu înțeleg de ce.

– Poate că nici nu e nimic de înțeles...

– Și oricum nu e treaba mea. Scuză-mă, iubito, continuă Lulu îngândurată, dar știu că te afli în oraș de prea puțin timp ca să-ți fi format un cerc de prieteni în fața cărora să te descarci.

– Nu-mi stă în fire să mă descarc, replică scurt Rachel; ochii începeau să i se umple de lacrimi, dar și le înghiți imediat. E foarte simplu, de fapt, Lulu. Vreau să ajung o mare cântăreață. Și voi ajunge. Nimeni n-o să-mi stea în drum. Așa că n-am timp pentru relații complicate.

– Și altceva? întrebă Lulu, privind-o drept în ochi.

– Cum adică, „și altceva"?

– Mintea îți spune una, dar în privința lui Elliot, inima îți spune cu totul altceva... asta e?

– De ce nu m-oi fi lăsând tu pe mine în pace? mormăi Rachel, întorcând capul, dar imediat își regretă nedelicatețea. N-o vrea pe Rachel, fiindcă e timidă și nu acceptă legăturile trecătoare, izbucni ea, dar încă nu știe că sunt una și aceeași cu Zia.

Și, în continuare, îi explică lui Lulu cum nu reușise Elliot să ghicească secretul dublei ei identități – și ce spusese despre Zia.

– Dar cum poți fi atât de sigură că nu știe cine ești? întrebă Lulu, la sfârșit.

– Doar ar fi spus ceva până acum, nu?

– Sfatul meu, reluă Lulu încet, după o pauză, e să-i primești invitația la o întâlnire. Du-te cu el la operă, sau altundeva, pentru numele lui Dumnezeu!

Se aplecă înainte, cu ochii strălucitori.

– Du-te ca Zia. Dovedește-i că Zia nu e o ființă atât de superficială cum își imaginează el. Și pe urmă, recunoaște-ți adevărata identitate. I le poți oferi pe amândouă: discernământul și bunul simț al lui Rachel, și voluptatea Ziei... încheie ea, triumfătoare.

Rachel clătină din cap.

– Nu înțelegi. Tu iei totul ca pe un joc.

– Nu-i adevărat, o contrazise Lulu, încruntându-se. Știu că n-ai cânta așa cum cânți, dacă nu ți s-ar frânge inima. Și îți ofer o soluție.

Desenă un cerc în cristalele de zahăr risipite pe tăblia formica a mesei.

– Am și o teorie, în privința asta. Cred că e ceva subliminal.

Rachel se încruntă, nedumerită.

– Vreau să zic, cred că în subconștient te-a recunoscut. Numai că încă n-a conștientizat-o.

– Trebuie să spun, Lulu, replică Rachel, zâmbind, că ce-i al tău, e-al tău: nu te dai bătută niciodată.

– Iar tu cred că ești cea mai încăpățânată ființă pe care am cunoscut-o în viața mea. Se vede clar că tipul e nebun după tine.

Se ridică în picioare.

– Totuși, dacă nu-l dorești, hotărârea îți aparține.

Apoi, aruncă o privire peste umărul lui Rachel.

– Și poți să i-o explici personal, oricum – uite-l că tocmai vine!

Și, cu un ușor zâmbet, își luă poșeta și plecă.

Capitolul 6

Surprinsă, Rachel privi peste umăr. Într-adevăr, Elliot se apropia dinspre tejghea, venind drept spre masa lor. Din mers, Lulu îl salută scurt.

Rachel încercă să-i evite privirea, însă Elliot se așeză chiar pe scaunul eliberat de Lulu, în fața ei.

– Deci, începu el, te-ai mai gândit la decizia ta de a pleca?

Văzându-i mișcarea negativă a capului, continuă, privindu-i cu interes fața înroșită ca sfecla:

– Ai găsit o variantă mai avantajoasă?

– Poate, murmură Rachel, fără să-l privească.

– Vrei să spui că încă mai sondezi terenul? întrebă el, îngustându-și ochii. Sper că nu fugi de-aici cu riscul de a rămâne șomeră, Rachel.

– Va fi totul în regulă, replică ea scurt, simțind că în sfârșit roșeața din obraji începea să-i dispară. Dădu să se ridice, dar Elliot o opri.

– Stai pe loc. N-ai nici un motiv să fugi.

– Trebuie să mă întorc și să văd cum se descurcă Lulu cu fata cea nouă...

– Se descurcă foarte bine, presupun. În curând, nici n-o să mai fie treaba ta, nu-i așa?

– Așa se pare...

– De fapt, nimic legat de magazinul ăsta nu va mai fi treaba ta – am dreptate?

– Da... adică...

– Am dreptate sau nu???

Rachel clipi din ochi.

– Te-am întrebat ceva, Rachel.

– Nu...

Își mușcă buzele.

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Ba înțelegi al dracului de bine la ce mă refer, mârâi el. Și nu te voi lăsa să-mi scapi.

Mâna i se repezi din loc, apucând-o strâns de încheietură, peste tăblia mesei.

– Norocul meu că te-am găsit aici. Tocmai coboram să te caut. Am de rezolvat niște treburi și aș vrea să mă însoțești.

– Treburi?

– Am tot dreptul, nu? Ca director, îți pot cere ajutorul.

– Dar...

– Și nici nu poți să mă refuzi. Eu îți plătesc salariul – cel puțin până diseară, la ora șase.

– La opt, precizează Rachel, încet. Iar avem program prelungit.

Elliot se bătu cu palma peste frunte.

– Și mai bine. Haide. Ia-ți haina. Să mergem.

– Haina? întrebă ea, ridicându-se.

– S-ar putea să fie frig. Te-aștept la intrarea personalului.

Motorul limuzinei era deja în funcțiune. Simțindu-se îmbrăcată cam prea simplu pentru o mașină atât de pretențioasă, Rachel intră.

– Cred că nu ai pașaportul la tine? întrebă misterios Elliot, spre nedumerirea ei.

– Păi... nu...

– Bine, atunci spune-i șoferului unde locuiești, ordonă el. Presupun că nu e expirat.

– Nu, dar...

– Hai odată, că n-avem toată ziua la dispoziție!

În clipa următoare, îi zâmbi atât de cuceritor încât Rachel, buimăcită, îi recită șoferului adresa.

După ce reveni din casă cu documentul necesar, mașina porni din nou, trecând cu viteză prin West End, spre docuri. Nu peste mult, intrară în parcarea aeroportului.

– Dar unde mergem?

Acum, fața lui Rachel era înroșită și din alte motive, nu numai de jenă.

Elliot îi zâmbi enigmatic.

– Ai să vezi.

– Dar credeam că ne ducem numai la niște birouri din oraș! exclamă ea, indignată.

– Ceva atât de banal? În fond, e ultima ta zi...

După un moment de tăcere semnificativă, Elliot continuă, cu glasul îngroșat:

– Ultima noastră zi. O.K.? Consider-o o zi scoasă în afara timpului.

La gândul că n-avea să-l mai vadă niciodată, Rachel simți un nod în gât care o împiedică să răspundă.

Luându-i tăcerea drept împotrivire, Elliot o preveni:

– Nu-mi purta pică pentru o singură zi, Rachel. Altceva n-am să-ți mai cer.

Înghițind în sec, Rachel întoarse capul. Cu voce mică, abia auzită, răspunse:

– N-am să-ți port pică. M-ai înțeles complet greșit.

Elliot îi apăsă pe buze două degete.

– Hai să facem un pact, acum și aici – fără scormoneli prin suflet, fără nici o complicație, să ne bucurăm de ceea ce are viața să ne ofere, iar mâine să uităm totul. De acord?

Dădu din cap, în timp ce degetele lui i se desprindeau de pe buze. Era tipic pentru el. Să-i frângă inima, fără s-o bănuiască măcar. „Trăiește-ți clipa.“ Râse scurt, sugrumat.

– Atunci, numai pentru azi – o zi în afara timpului.

Stăpânindu-și sentimentele, îi zâmbi orbitor, în timp ce-și strecura mâna într-a lui. Zia o învățase cum să joace teatru – sosise momentul pentru cel mai reușit rol din viața ei.

– Am de participat la o scurtă ședință, spuse Elliot, arătând spre servietă, dar după aceea timpul ne aparține.

– Totuși, diseară trebuie să mă întorc, îl preveni Rachel.

– Rectific – timpul ne aparține până diseară la opt. În acel moment, angajarea ta în serviciul meu va lua sfârșit. Îți convine formula asta?

Simțind o vinovăție inexplicabilă, Rachel dădu din cap.

– Nu-mi rămâne decât să am încredere în tine, murmură ea, încercând să-i evite privirea.

Elliot era încă adâncit în studiul documentelor, când avionul începu să reducă din altitudine. Își închise servieta și se uită la ceas.

– Schiphol, îi spuse el. Am ajuns foarte repede.

Când coborâră din avion, Rachel clipi din ochi în lumina puternică a soarelui.

– Suntem la Amsterdam, nu-i așa? întrebă ea, nevenindu-i să creadă ceea ce i se întâmpla.

– Ai mai fost aici?

– Niciodată. E ca într-un album de fotografii! Ce frumusețe! Nu pot să cred că e adevărat.

Ajungând la un hotel aflat în centrul orașului, Elliot îi deschise ușa, spunând:

– Revin peste o oră, cel mult. Mă poți aștepta în cafenea, dacă vrei.

– Mi-ar plăcea să explorez puțin împrejurimile, răspunse Rachel, nerăbdătoare.

– Dacă te las singură, ai să fii în siguranță?

– De ce nu?

Elliot o strânse un moment la piept, sărutând-o pe frunte.

– Încearcă să nu întârzii. Nu vom avea prea mult timp, și nu vreau să pierdem nici un minut. Hai să ne întâlnim la douăsprezece fix, de acord?

Rachel se uită la ceas.

– La douăsprezece, încuviință ea.

„Va trebui să-i spun despre Zia", își zise Rachel pentru a zecea oară, în timp ce intrau amândoi într-o galerie de artă. „Dar mai bine o fac la întoarcere, mai târziu... cu siguranță!"

O nouă ocazie de a aduce vorba despre Zia se ivi mai târziu, când trecură prin dreptul operei. Elliot i-o arătă, cu mândrie parcă, apoi întrebă nepăsător:

– Cânți, cumva?

Întrebarea fusese atât de neașteptată, încât Rachel scoase o exclamație de surprindere, scăpându-și poșeta. Aceasta se deschise în cădere, lăsând să se împrăștie pe trotuar tot conținutul – cheile, cardurile, portofelul, agenda și alte obiecte. Până o ajută să și le strângă pe toate, Elliot păru să fi uitat de întrebarea care declanșase acea reacție, iar Rachel nu avu curaj să

revină asupra ei. „Mai târziu," își spuse ea. „Am să-i spun când stăm undeva într-un loc ferit și putem discuta în liniște."

Se mai plimbară cam o oră, până când soarele începu să coboare spre asfințit, făcând copacii de pe malurile canalelor să scânteieze spectral printre fuioarele de ceață ale înserării.

– A fost o zi minunată, Elliot, spuse Rachel, în timp ce se așezau într-un taxi, pentru a merge la aeroport. Îți mulțumesc atât de mult... N-am s-o uit niciodată.

Elliot zâmbi distant.

– O zi minunată, o companie plăcută...

Apoi, râse scurt.

– N-am dus lipsă de nimic, așa-i?

Rachel aștepta cu răbdare în timp ce Elliot vorbea cu șoferul. După ce termină, întoarse capul spre ea, cu o expresie ciudată.

– Mergem, spuse el, dar nu spera că vei ajunge la Londra înainte de opt seara. Unele zboruri sunt amânate, iar altele anulate de-a binelea. Sper ca întâlnirea ta de la ora opt să nu fie atât de importantă...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.

– N-ai auzit ce-a spus șoferul? Aeroportul Schiphol e paralizat din cauza ceții.

Rachel vedea cu ochii ei. Peste tot, ceața se îndesise ca un perete opac. Curând, șoferul trase pe dreapta. Elliot se aplecă să discute cu el, după care mașina se întoarse cu o sută optzeci de grade, pornind înapoi spre oraș.

– A spus că nu poate să riște. E și mai rău decât acum o oră, când a plecat. Cred că nu ne mai rămâne decât să stăm aici peste noapte.

– Dar nu pot! exclamă Rachel.

Elliot îi aruncă o privire cinică.

– Dacă ai alt mijloc de transport la dispoziție, te rog să-mi spui și mie. Doar nu crezi că mi-aș pierde noaptea aici dacă aș avea vreo soluție, nu?

Rachel îl privi încruntată. Sensul cuvintelor lui era clar. Nu și-ar fi pierdut o noapte cu pudica Rachel, dacă ar fi avut de ales. Întoarse capul spre fereastră.

– Degeaba te uiți așa afară. Ceața, spre deosebire de oameni, e imună la privirea ta de vasilisc.

Rezemându-se de spătarul canapelei, Rachel închise ochii.

– Și-atunci, ce facem?

– Îi dai un telefon omului cu care aveai întâlnire astă seară, și luăm o cameră – sau două? – la un hotel.

Nu strica o zi perfectă ca asta, Rachel. Știi că poți avea încredere în mine. Îți dau cuvântul meu. Dar dacă-ți închipui că eu am premeditat totul, înseamnă că-mi supraestimezi puterile. Crede-mă, nu eu am comandat vremea asta!

– Cer albastru, plajă aurie și cât mai multe trupuri bronzate la vedere – ar fi mai pe gustul tău, presupun...

Rachel încerca s-o ia în glumă, dar Elliot nu se lăsă amăgit.

– Mi-ar fi de ajuns un singur trup bronzat – al tău. Numai să mi se ofere de bunăvoie.

Apoi zâmbi, cu jumătate de gură.

– Nu mai face mutra asta supărată. Am încheiat un armistițiu, adu-ți aminte.

Rachel zâmbi și ea.

– O.K.

– Camere separate – sună destul de decent, nu crezi?

„Numai dacă și clădirile sunt separate“, îi stătu ei pe limbă să răspundă, dar găsi mai înțelept să-și țină gura.

Capitolul 7

Pe măsură ce seara trecea, Rachel își dădea seama că era prilejul cel mai nimerit pentru a mărturisi adevărul despre Zia, însă intențiile îi erau zădărnicite de ambianța romantică a restaurantului. La un moment dat, făcu totuși o încercare, șoptind:

– Cred că ar trebui să-ți spun ceva, Elliot...

El, însă, i-o reteză scurt:

– Ce solemnă ești, Rachel! Fii și tu mai veselă!

Amintindu-și înțelegerea – nici o complicație – Rachel consimți. În acel moment, totul era prea perfect ca să strice atmosfera cu explicații.

Când porniră în sfârșit înapoi spre hotel, era târziu. Fusese o cină romantică, prelungită – cea mai minunată din viața lui Rachel. Era ametită, dar se simțea strașnic de bine.

„Când ajungem la hotel," își spuse ea, cu un fior de nerăbdare, „o să mă sărute la fel ca data trecută." Se întreba dacă ar fi putut înfrunta ceea ce avea să urmeze.

Dar, când intrară în hol, o aștepta un șoc. Punându-i o mână pe umăr, Elliot spuse scurt:

– Du-te sus. Eu mai beau un păhărel înainte de culcare, la bar.

– Așa? Dar eu? întrebă ea. Nu primesc și eu unul?

Elliot o privi amuzat.

– Am să-ți trimit în cameră. Ce te-ar tenta?

– Nu, vreau să spun... nu pot să vin și eu cu tine?

– Rachel, du-te sus, bagă-te-n pat și dormi, replică el, întorcând-o ușurel cu fața spre lift. Nu te deranjează să urci singură, nu-i așa? Ai vrea să te însoțesc?

– Nu și dacă ai de gând să te întorci singur, răspunse Rachel, neputându-și ascunde nedumerirea.

Elliot îi depuse un sărut ușor pe frunte.

– Noapte bună. Vise plăcute. Am să-ți trimit ceva bun.

– Nu te deranja. Nu vreau nimic, mulțumesc.

– Sigur?

– Da... Dar, Elliot... începu ea să protesteze, în timp ce ușile începeau să se închidă, retezându-i cuvintele.

Nedumerită că o părăsea atât de brusc, Rachel se plimbă prin apartament, sperând să-l audă întorcându-se, iar când în sfârșit se hotărî să facă un duș, continuă să stea tot timpul cu urechea ciulită. În cele din urmă, după o ultimă privire prin camerele pustii, se vârî în pat, lăsând ușa întredeschisă și începând să-i aștepte cu nerăbdare întoarcerea.

Probabil ațipise, căci o trezi un glas care o chema pe nume – pe numele de scenă.

Rachel deschise ochii, privind în jur, înainte de a-și aminti unde era. Ceasul de pe noptieră arăta ora trei și șapte minute.

O mișcare din camera alăturată îi atrase atenția. Lumina era aprinsă. După un moment, se stinse, iar Rachel auzi o ușă închizându-se. „S-a întors“, înțelese ea.

Câteva minute stătu nemișcată, întrebându-se ce se întâmplase. Probabil că Elliot își dăduse seama, după felul cum se uitase la el în restaurant, că ajunsese la faza în care era dispusă să-și sacrifice toate inhibițiile pentru el. Când îi spusese că voia să-și trăiască clipa, în ziua aceea, Rachel îi interpretase cuvintele la propriu. Acum, se părea că nu vorbise serios – altfel, de ce se dusese în camera lui?

Rachel își îngropă capul în pernă. Ce era glasul acela care o trezise, strigând-o ca pentru a controla dacă dormea sau nu? Era posibil ca, în somn, să i se fi părut că-i spunea „Zia“. Nu conta. Îi ajungea faptul că o strigase.

Imediat ce-i veni acest gând, ieși de sub plapumă. Cămașa de noapte din mătase și dantelă îi alunecă de pe sâni, în timp ce se ridica de pe marginea patului.

Fără a se osteni s-o aranjeze și fără să se gândească la ceea ce făcea, se apropie de ușă. Prudentă, cu inima bătându-i în galop, împinse ușa.

Când ochii i se deprinseră cu întunericul, distinse silueta de pe pat. Porni într-acolo, pas cu pas.

Era atât de nervoasă, deși Elliot părea să doarmă, încât ajunse lângă el fără a fi putut scoate o vorbă. Ținându-și respirația, îngenunche lângă pat și întinse mâinile. Își culcă încet capul pe pieptul lui.

Nu se întâmplă nimic.

Nu știa ce să facă în continuare. Pentru moment, îi era de ajuns că se afla atât de aproape de el. Ochii i se umplură de lacrimi. Își săltă capul și începu să-i depună sărutări pe gât. Când buzele li se întâlniră, îl simți fremătând.

Deodată, una dintre mâinile lui i se înfipse în păr, apăsând-o pe adâncitura de la ceafă. Buzele lui le căutară pe ale ei, în timp ce mâna cealaltă intra printre pliurile de mătase ale cămășii, găsindu-i sânii.

Cu un geamăt de voluptate, Rachel își simți șira spinării arcuindu-se, în timp ce Elliot se apleca peste ea, cu gura fierbinte pretutindeni. Oasele păreau să i se topească. Toată camera devenise o floare sângerie, pulsândă, cu trupurile lor unite în mijlocul ei, și de cum își simți gura liberă, Rachel îi murmură numele, într-un țipăt sufocat de dorință neputincioasă.

Se auzi un foșnet, iar Elliot se desprinse de ea, rostogolindu-se până în cealaltă parte a patului.

– Rachel, spuse el, după câteva momente, nu te osteni să-mi explici ce urmărești. Nu mă interesează. Vrei să pleci...?

Rachel abia reuși să îngaime, surprinsă:

– Să plec? Dar de ce?

– Știi bine că nu asta vrei. Mâine dimineață te-ar cuprinde remușcările.

– Ba o vreau, Elliot...

– Se poate să o vrei, dar nu mă vrei – pe mine. Niciodată. Și-acum, du-te. Vreau să dorm.

– Dacă erai obosit, de ce n-ai venit la culcare mai devreme? se răsti Rachel. Ce s-a întâmplat? De ce te prefaci?

– Și eu te-aș putea întreba același lucru.

Deși Elliot rămăsese pe loc, Rachel îi simțea ochii străpungând întunericul, ca pentru a-i studia expresia.

– Eu nu mă prefac, Elliot, crede-mă. Chiar te doresc, te doresc cu adevărat...

Elliot râse aspru.

– Nu-s făcut din piatră. Și-acum, pentru ultima oară, mă lași în pace sau nu?

– Elliot! Nu poți vorbi serios!

Rachel știa că-și pierdea orice urmă de rușine, dar era întuneric și se simțea îndemnată să spună lucruri pe care la lumina zilei nu le-ar fi rostit niciodată. Nu conta ce urma. Se hotărî să nu se mai gândească la ziua de mâine. Fără să judece, alergă peste pat și-l apucă de braț.

– Elliot, îmi pare rău că am fost atât de ne...

Își căută cuvintele.

– ...de necooperantă.

Cu un mormăit de furie, Elliot se smulse din strânsoarea ei, îndepărtându-se.

– N-am nevoie de nici o „cooperare“, Rachel. Am nevoie de un lucru pe care tu nu mi-l poți dărui, iar reacția mea e sinceră. Și nu mai face asta...

Gemând, își îngropă fața în părul ei.

– Termină, scrâșni el, că altfel, nu răspund de ce-o să se-ntâmple!

Cu inocență, Rachel își lipise trupul de al lui. Fu șocată să-i simtă excitația. Nu mai încăpea nici o îndoială că o dorea, în pofida cuvintelor rostite.

– Elliot... murmură ea, încercând să-i ajungă gura cu a ei.

– Am spus să ieși! mârâi Elliot.

Se duse la ușa dintre camere și o deschise.

– Te rog.

Glasul îi răsuna ca un scrâșnet de patine pe gheață.

– Nu înțeleg, bâigui Rachel, cu vocea întretăiată.

Prea distrusă ca să mai simtă furia sau durerea, nu putea decât să stea pe loc, în întuneric, frângându-și mâinile.

– Nici nu e mare lucru de înțeles, nu-i așa? Din punctul tău de vedere, vreau să spun. Să uităm ce s-a întâmplat și să încercăm să dormim. De acord?

– Asta ce e, Elliot, un fel de ramură de măslin? Așa cred, continuă ea, nelăsându-i timp să răspundă. Îmi pare rău, mai șopti, trecând pe lângă el.

Îl auzi închizând ușa în urma ei. Rămasă singură, se culcă pe pat, știind că n-avea să mai închidă ochii toată noaptea.

A doua zi, când se întâlniră, Rachel fu recunoscătoare că Elliot nu făcea nici o aluzie la cele întâmplate în timpul nopții. În avion, intenția ei de a mărturisi identitatea Ziei, numai pentru ca totul să fie clar, fu zădărnicită de simplul fapt că adormi pe dată. Nu deschise ochii decât când simți o mână pe umăr. Avionul aterizase deja.

– Îmi pare rău că te trezesc. Mă simt ca un mitocan, spuse Elliot cu glas răgușit, dar cred că ai avea probleme cu echipa de la întreținere dacă ai rămâne la bord.

– Doamne sfinte, scuză-mă! Cred că am adormit imediat!

Rachel se îndreptă de spate, încercând să-și adune gândurile.

– Chiar am ajuns la Londra?

Ploua torențial, iar cerul acoperit începea deja să se întunece.

– Acoperă-ți capul cu impermeabilul meu și pregătește-te s-o luăm la fugă, o sfătui el. Ești gata?

Râzând, uitând pentru moment de orice animozitate, ajunseră cu sufletul la gură în clădirea aeroportului.

– Am să-ți găsesc un taxi, murmură Elliot, trăgând-o după el.

Fără o vorbă, Rachel privi mașina care trăgea la bordură. Se urcă, așteptându-se, ba chiar sperând, ca Elliot s-o urmeze. El, în schimb, trânti portiera, rămânând o clipă cu privirea spre ea. Apoi, cu un zâmbet ciudat, strâmb, ridică o mână, în semn de rămas bun. Taxiul porni.

Când Rachel mai întoarse o dată capul, pentru a privi prin lunetă, îl văzu în același loc, în aceeași poziție, privind-o cum se îndepărta cu repeziciune, până dispăru.

O săptămână mai târziu, pe la miezul nopții, în timp ce Zia cânta o baladă sentimentală din repertoriul ei recent, Elliot intră în local, bronzat și, dacă era posibil, mai chipeș decât oricând.

– „Nici o iubire ca a noastră nu va muri vreodat'...“

Cuvintele părură să-i înghețe în gât, când îl văzu stând în picioare, singur, la marginea ringului de dans. Venindu-și în fire, Zia continuă:

– „Iubirea noastră-i veșnică, știu că-i adevărat... Fiindcă nu doresc... Decât să te iubesc...“

Când ultimul acord se stinse, părăsi repede scena. Apariția lui neașteptată o afectase ca o lovitură în stomac. Dar, înainte de a apuca să-și scoată pantofii cu tocuri înalte, în ușa cabinei se auzi un ciocănit sonor. Porni într-acolo ca prin vis.

– Bună! o salută Elliot, oprindu-se în ușă, fără a schița vreo intenție de a intra.

– Bună... abia reuși ea să murmure. Nu ne-am văzut cam de mult...

Se retrase în cabină, dar nu-l invită să intre. Părea foarte mulțumit să rămână acolo unde se afla.

– Arăți fermecătoare ca întotdeauna, Zia, comentă el, cu buzele părând să i se răsfrângă cam disprețuitor. Se vede clar că-ți merge bine.

– Nici tu nu arăți rău, se bâlbâi ea. Cum e viața?

– Minunată. Nici un nor la orizont.

Bronzul îi stătea bine. Se vedea clar că o uitase pe Rachel cât ai bate din palme, în timpul vacanței.

– Ai fost într-o stațiune interesantă? îl întrebă ea pe un ton nepăsător, ascunzându-și bătăile repezi ale inimii.

Elliot clătină din cap.

– Am prea mult de lucru ca să-mi iau liber.

Îl privi cu neîncredere.

– Ești foarte bronzat, remarcă ea, pe un ton critic.

– Efectele solarului de la club, nimic mai mult. Ai crezut că plecasem?

Zia dădu din cap.

– Mă mir că ai observat, spuse ea, mușcându-și buzele, apoi încercă să se justifice, ridicând din umerii dezgoliți. Mă rog, ai devenit o prezență aproape permanentă aici. Era firesc să observ.

Căutând să pară sarcastică, adăugă:

– Am presupus că te săturaseși de repertoriul meu. Știu că preferi... continuă ea, cu un zâmbet ironic, genurile mai grele...

– Opera, vrei să spui?

Zia dădu din cap.

– Curios că menționezi asta, continuă Elliot, netulburat. Tocmai mă pregăteam să te întreb dacă ai vrea să mă însoțești la un spectacol cu „Madame Butterfly". Întâmplător, am o lojă.

Rachel căută cu mâna, pe dibuite, spătarul unui scaun. O mie de voci o îndemnau să refuze – se jucase deja cu focul, iar arsurile încă o mai usturau. Dar, înainte de a apuca să refuze, dădu din cap afirmativ.

– Mi-ar face mare plăcere, își auzi ea propria voce răspunzând. Îl ador pe Puccini.

Dacă răspunsul ei îl surprinsese, Elliot n-o arătă prin nimic. Stabiliră ora și locul întâlnirii, apoi plecă.

În seara următoare, Lulu îi făcu o vizită, după orele de program. Când află despre invitația lui Elliot, bătu imediat din palme.

– Acum puteți să vă lămuriți! spuse ea.

Imediat, adăugă:

– Întâmplător, fratele meu e mare meloman. Îi voi cere libretul, ca să nu te faci de râs.

– Întâmplător, replică Rachel, știu povestea cu „Madame Butterfly". Credeam că toată lumea o știe.

Se încruntă.

– E lacrimogenă rău...

– Atunci, n-ar strica să-ți dai cu rimel waterproof! declară Lulu, ridicându-se să plece. Mă bucur atât de mult, Rachel! Meriți o a doua șansă.

La ușă, Rachel mai spuse:

– Nu mă interesează nici o a doua șansă ca să iau lucrurile de la început. Cred, totuși, că am luat o hotărâre înțeleaptă. Nu e de nasul meu, Lulu. N-aș face față unei relații cu el, crede-mă. Mă depășește pe toate planurile.

Peste două zile, Lulu reveni înarmată cu ondulatoare electrice, geluri și fixative, pentru a o ajuta pe Rachel să se transforme în Zia. După o muncă interminabilă, se declară în sfârșit satisfăcută.

– Arăți fantastic. Șic, discret, cu o undă nebunatică. Scumpul de Elliot te va găsi de-a dreptul irezistibilă!

Rachel era un pachet de nervi și, în pofida verdictului lui Lulu și chiar a admirației mai reținute a lui Ros, încă se mai simțea tentată să renunțe. Dar nu peste mult se auzi claxonul taxiului, din dreptul ferestrei.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, la amândouă.

Și, cu o bravură sută la sută prefăcută, Rachel porni spre ușă, simțind cum i se tăia respirația.

– Succes, Zia! îi mai ură Lulu. Și pupă-l și din partea mea!

Capitolul 8

„Dacă mă întreabă și acum dacă știu să cânt sau nu, răspunsul va fi nu!“ își spuse Rachel.

Spectacolul o încântase încă de la primele acorduri. Închise ochii, în timp ce aria lua sfârșit, și un moment își imagină că era fericită.

Simți o răsuflare caldă pe obraz.

– Divin, nu-i așa? îi șopti la ureche glasul lui Elliot.

În aceeași lojă mai erau trei dintre partenerii lui de afaceri. Rachel se întoarse spre el. Gura lui se afla doar la câțiva centimetri distanță.

– Un adevărat extaz, confirmă, cu voce tremurătoare.

Elliot n-avea să afle niciodată care era cel mai divin extaz – acela de a se găsi lângă el. Și totuși, durerea de

a-l fi alungat din viața ei nu făcea decât să-i accentueze importanța ambiției de a reuși. Sacrificiul și devotamentul mergeau mână în mână. Rachel se născuse spre a deveni cântăreață profesionistă. Era o dorință atroce, pe care jinduia s-o împărtășească și cu altcineva. Însă numai Elliot ar fi putut fi confidentul care să-i înțeleagă ambițiile, ceea ce era exclus, întrucât tocmai pe el fusese nevoită să-l sacrifice. Chiar în timp ce înțelegea toate aceste lucruri, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el ridica un singur deget. Oare s-ar fi întors la el fugind cât o țineau picioarele?

Reveni cu atenția la ceea ce se întâmpla pe scenă. Când se întâlniseră, înainte de ridicarea cortinei, Elliot o tratase cu un fel de politețe ironică. Stalurile de jos, când își ocupaseră locurile în lojă, arătau ca o mare de fețe întoarse în direcția lor. Peste tot, oamenii șușoteau, întrebându-se cine erau. Rachel ar fi roșit, în timp ce Zia s-ar fi desfătat cu gloria – dacă n-ar fi avut inima frântă.

Până acum nu apucase să discute cu Elliot între patru ochi și conchise că era mai bine să aștepte până rămâneau singuri, după reprezentație. Atunci, avea să-și poată dezvălui adevărata identitate. Nu putea ști cum urma să reacționeze Elliot.

La pauză, se zări reflectată, împreună cu el, în oglinda înconjurată cu pluș roșu, de pe perete. Cu siguranță, formau o pereche reușită. Și totuși, când văzu că privirea lui Elliot se tot abătea spre decolteul rochiei, Rachel știu exact ce gândea Zia, solista de cabaret, într-o asemenea situație.

– După așa ceva, nici nu mai îndrăznesc să mă numesc cântăreață, recunoscu ea, dorindu-și ca Elliot să n-o privească în felul acela.

În mod surprinzător, Elliot replică:

– Nu te desconsidera. Talentul tău e diferit, dar nu mai puțin demn de invidiat.

Apoi zâmbi cu jumătate de gură, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva complimentul lui conținuse și o anumită ambiguitate.

Ochii lui o fixau din nou, dându-i senzația unor degete care-i mângâiau intim toată pielea expusă a pieptului. În loc de a se crispa, Rachel își simți trupul arcuindu-se provocator, iar cu vârful limbii își umezi buza de jos, ațâțată de ceea ce prevestea privirea lui.

Elliot râse încet.

– Mă înțelegi atât de bine, Zia.

Îi simți mâna atingând-o pe a ei, între faldurile rochiei de satin. Apoi, Elliot continuă:

– Ne-am potrivi de minune, noi doi. În seara asta, cele mai interesante sunt farmecele tale. Iar montarea operei m-a entuziasmat, așa că-ți poți da seama ce efect ai asupra... cum să spunem...?

Făcu o pauză sugestivă.

– ...Asupra libidoului meu?

Zia ridică privirea spre el, pe sub cortina genelor false, știind că ochii îi erau cufundați în umbră, cu speranța că Elliot nu-i putea distinge deznădejdea în fața acelui travesti de cuvinte drăgăstoase pe care jinduise atât de mult să le audă.

– Chiar vorbești serios, Elliot? Vreau să spun, chiar crezi că mă cunoști destul de bine ca să afirmi așa ceva?

Elliot îi luă răspunsul ca pe o provocare.

– Acordă-mi o șansă și am să ți-o dovedesc.

Apoi, buzele i se arcuiră într-un zâmbet subțire.

– Acum – în seara asta.

Se înțeleseseră ca după aceea să meargă la cină, împreună cu partenerii lui, iar când Zia îi aminti acest lucru, Elliot nu răspunse decât atât:

– Ai încredere în mine, draga mea.

Cuvintele lui îi aminteau în mod dureros de călătoria la Amsterdam, când îi spusese același lucru. Se cutremură.

– Elliot, nu cred...

Dar Elliot se întorsese deja, să participe la conversația celorlalți. Rachel știu, fără nici o umbră de îndoială, că povestea era departe de a se fi terminat.

Îl privi cum juca rolul amfitrionului distins. Era evident că sentimentele lui pentru Rachel nu însemnaseră mare lucru, iar durerea din propria ei inimă părea deplasată, când își dădea seama cât de unilaterală fusese. În acele zile de început, intuiția n-o înșelase. Nu era decât un seducător ca oricare altul, priceput la vorbele dulci, în plasa căruia numai o naivă inocentă ca Rachel ar fi putut să cadă.

După pauza a doua, în timp ce se înapoiau spre lojă, întâmplător Zia rămase în urma celorlalți. Elliot mergea pe lângă ea. La adăpost de privirile altora, își trecu vârfurile degetelor peste spinarea ei. Zia nu-și putu stăpâni reacția.

Zâmbetul lui Elliot o înștiință că-i observase fiorul de voluptate.

– Mergi mai încet...

Se aplecă spre ea, silind-o să încetinească pasul, la jumătatea scării înguste care urca spre lojă.

– Serios, Elliot, nu cred...

– Lasă-i s-o ia înainte.

Neputincioasă, văzu ușa verde cu auriu închizându-se în urma celorlalți. În clipa următoare, cu o viteză calculată, Elliot o împinse într-un alcov acoperit cu draperii de catifea. Auziră ușa din capul scării deschizându-se, apoi un glas care întreba:

– Unde-au dispărut...?

Imediat ușa se închise la loc, retezând răspunsul.

– Elliot, te rog...

– Mi-ai promis atât de mult, de când ne-am cunoscut – oare n-ar fi timpul să primesc și eu un avans...?

Elliot își apropie fața de a ei, trăgându-i trupul cu șoldurile lipite de ale lui, iar Rachel scoase o exclamație de surpriză când îi simți tăria trupului apăsându-i atât de puternic propriul trup. Se simțea slabă ca o pisică, absolut incapabilă să i se împotrivească. Nu mai era Zia, era din nou Rachel, iar acela era bărbatul pe care-l iubea.

– Nu trebuie... reuși ea să bâiguie, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei.

– Nu trebuie?

– Nu trebuie să mă pierd...

Respira adânc, întretăiat.

– N-am nevoie de complicații...

– Nu-ți ofer nici o complicație. Numai puțină tandrețe iubitoare.

– Am o regulă, Elliot. Nu... protestă ea, când mâinile lui începură s-o mângâie, stârnindu-i fiori.

– O regulă? repetă el, împiedicând-o să mai continue. Cui îi pasă de reguli? Nu există decât o singură regulă – dragostea. Și-acum, iubește-mă așa cum numai tu poți. Așa cum o arăți în cântecele tale.

– Nu e decât un număr de cabaret...

– Vrei să spui că în realitate nu iubești la fel? Dar cuvintele sunt atât de sexy și tot așa e și expresia din ochii tăi. Le indică tuturor bărbaților din public că știi cu adevărat ce înseamnă...

Pe neașteptate, o întrebă brutal:

– Vrei să spui că totul nu-i decât o mascaradă?

Apoi râse cinic:

– Să nu te-aștepți să cred una ca asta. N-aveai cum să te exprimi atât de senzual, dacă nu erai o femeie cu experiență. Și-acum, nu mă mai sâcâi și sărută-mă așa cum vreau eu...

– Nu pot, Elliot! Te rog! Dă-mi drumul!

– Nici să nu te gândești. Mă scoți din minți – și o știi foarte bine!

Și, parcă anume ca să i-o dovedească, începu să-i mângâie sânii pe sub rochia de satin, găsind imediat

fermoarul lung de la spate și, spre groaza ei, trăgându-l rapid în jos, până la capăt. Materialul căzu în jur ca petalele unei flori stacojii, dezvăluindu-i sânii de un alb perlat, în contrast cu roșul sângeriu al rochiei.

– Nu! țipă ea oripilată de agresiune, în timp ce ochii lui îi contemplau goliciunea. După un prim murmur de admirație, Elliot gemu de-a binelea, adânc.

– Te doresc, femeie. Hai să plecăm de-aici. Te duc la mine acasă. Acum!

Și se aplecă să-i sărute sânii.

– Nu, Elliot!

– E după colț, în piață la Covent Garden, continuă el, cu glas îngroșat. Doar câțiva pași până în paradis, nimic mai mult.

Continua s-o sărute dar, din fericire, în graba de a găsi un loc mai discret, începuse deja să-i tragă fermoarul la loc. Rachel simțea că, după ce termina, avea să-i poată alunga din minte planul acela nebunesc, dar pe dinaintea ochilor îi fulgeră o imagine a orelor netulburate pe care le puteau petrece împreună, ispitind-o cu fantezii interzise. Mâinile lui pe trupul ei. Abandonul ei neputincios în brațele bărbatului iubit...

Încercă să se smulgă din strânsoare.

– Elliot, te rog, dă-mi drumul!

– Niciodată!

– Dar prietenii tăi...! Opera...! Începe actul al treilea!

– Dracu' să-i ia, și pe ei, și opera și toate actele! Cum te mai poți gândi la operă, în niște momente ca astea? întrebă el, scrâșnit.

O strânse din nou la piept, febril, lăsând fermoarul încheiat doar pe jumătate.

– Fă dragoste cu mine, iubito, haide, știi și tu că vrei...

Îi întinse o dâră fierbinte de sărutări arzătoare pe o latură a gâtului.

– Sărută-mă, vreau să-ți simt buzele, limba...

– Nu...

Rachel, cu respirația tăiată, se zbătea să scape din brațele lui – dar mai bine ar fi stat potolită. Membrele li se încolăceau tot mai strâns, fiecare bătaie de inimă găsindu-și ecoul în bătăile inimii celuilalt.

– Am spus să mă săruți, mârâi el aspru. Știi tu cum.

– Nu știu... Nu...

Dar buzele lui îi cotropiră gura într-un sărut de o gingășie surprinzătoare. Era dulce ca mierea, convingând-o să cedeze, fără a o forța în nici un fel. Îi

simți o mână ținând-o de talie, în timp ce mâna cealaltă se ridica să-i culce capul pe umărul lui, mângâindu-i părul, apăsându-i obrazul, ca pentru a-i explora cu palma conformația tainică.

– Mă scoți din minți, știai? îi șopti el la ureche. Și totuși, când îmi permit să mă gândesc la asta, simt cum mă orbește furia... Iar când te țin în brațe, ca acum, aproape că-mi vine să te iert și să uit. Și pe urmă, iar dau năvală toate gândurile. Toată durerea. De ce-ai crezut că mă puteai minți, Rachel? Care a fost scopul?

– Rachel?

Lăsându-și capul pe spate, îl privi în ochi.

– Știi? întrebă ea, năucită.

– E un travesti excelent și fii sigură că nici prin minte nu mi-a trecut că sirena sexului de pe scenă era Rachel cea cuminte și sfioasă de la magazin, până când te-am întâlnit în afara scenei. Abia atunci, mi s-a părut că ceva nu se potrivea. Apoi, suspiciunile mele au crescut. Mă tot sâcâia ceva, o îndoială care a durat până la Amsterdam, când ți-ai scăpat poșeta... În timp ce te ajutam să-ți aduni lucrurile, ți-am văzut legimitația de la club, pe numele Zia. Nu mi-a venit să cred. Dar se potrivea...

Ridică din umeri.

– Așa se explica de ce simțisem nevoia să revin mereu acolo. Cred că, de fapt, am știut tot timpul că tu erai. Sărutul a dovedit-o. Ți-aș recunoaște buzele oriunde. Un singur sărut și n-a mai încăput nici o îndoială.

Pe măsură ce timpul trecea, iar ea continua să-l privească, fără nici un cuvânt de scuză sau explicație, Elliot se întuneca tot mai mult la față.

– De ce, Rachel? insistă el. Ai vrut doar să-ți râzi de mine?

Expresia lui lezată îi provocă un fior înghețat pe șira spinării. Clătină din cap, fără o vorbă. Momentele când Elliot nu-și mai putea stăpâni furia, așa ca acum, o amuțeau. Nu avea ce explicație să-i dea. Nici scuze pentru suferința pe care i-o provocase. „Suferință?“ se întrebă ea, neajutorată. „Eu sunt cea care suferă – și voi continua să sufăr, dacă mă las să cad pradă pasiunii unei aventuri de-o noapte cu un seducător ca tine.“ Dar nu-și putea exprima aceste temeri. Îi era imposibil să pronunțe cuvintele potrivite.

– Spune-mi de ce-ai făcut-o, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el ridicând o mână, ca s-o apuce aspru de bărbie. Nu ți-ai dat seama ce simțeam pentru tine? Ce ai în loc de inimă, o bucată de gheață?

În timp ce vorbea, continua să-i mângâie ritmic vertebrele, risipindu-i complet uzul rațiunii.

– Elliot, nu...

Rachel încercă să se desprindă, dar îl simți trăgând-o înapoi.

– Cred că ți s-a părut amuzant să te joci de-a Rachel cea dulce și să mă lași să îndrug toate prostiile alea ridicole despre inocență. Dumnezeule, cum trebuie că ai mai râs pe înfundate!

Apucă în pumn părul fals ce-i învăluia umerii, strângându-l ca și cum nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i frângă gâtul. Rachel știa că, având rochia pe jumătate descheiată și sânii parțial expuși, arăta atât de desfrânată pe cât și-o imagina el. Încercă să se smulgă, dar Elliot încă nu terminase.

– N-am să te las să-mi scapi cu una cu două. Te-ai jucat cu mine. Acum, am să mă joc eu cu tine.

Râse aspru.

– O să-ți gust pe săturate buzele astea savuroase. De ce n-aș face-o? Te-ai fălit destul cu farmecele tale; acum, va trebui să-nvești să primești ceea ce ți se cuvine!

Începu s-o tragă spre el, cu o încetineală insuportabilă. O mână îi aluneca deja în corsajul căscat, în timp ce cealaltă o ținea strâns de talia îngustă.

– Iar acum, Rachel – Zia – mincinoasa mea drăgălașă, am să te sărut într-un fel cum niciodată nu ți-ai imaginat.

Sunetul slab al viorilor din orchestră atinse o acută. Acordurile îi învăluiră în frumusețea lor lirică, notele pasionale ale soliștilor reflectând patima care o însufleția pe Rachel în brațele lui Elliot. Fără nici o urmă de voință pentru a-i mai rezista, în pofida amenințării lui, îl lăsă s-o potopească sub sărutări.

În clipa următoare, își dădu seama că era cel mai neinspirat lucru pe care l-ar fi putut face. Nu reușea decât să-i confirme ceea ce tocmai îi spusese despre ea însăși – iar când Elliot înălță capul, mândria îl făcu să râdă brutal.

– Trăiască Zia! Dacă ăsta e numai începutul, ce mai așteptăm?

Și dădu s-o tragă în jos pe scară, dar Rachel se opuse, strângându-și cu brațul celălalt rochia la piept.

Când se gândea la părerea pe care și-o făcuse Elliot despre ea, simțea că-i ardeau obrajii de rușine.

– Elliot, nu-i adevărat! strigă ea, cu răsuflarea tăiată. Numai cu tine... Nici un alt bărbat nu m-a mai putut face să simt așa ceva!

– Nu mă îndoiesc că la fel le spui tuturor.

– Nu mai fi așa de nesuferit! Nu-s ceea ce crezi!

– Ce, adică? O depravată nestăpânită? A, ba ești, Zia. Exact asta ești. O fetișcană care se joacă de-a femeia, dar nu are decât un lucru în cap – patul. Amintește-ți cum te-ai purtat la Amsterdam! Efectiv, te-ai aruncat în brațele mele!

Obrajii lui Rachel se împurpurară.

– Ar fi trebuit să te posed atunci, scrâșni el. Din păcate, încă mai credeam în Rachel! Prostul de mine!

Mâna i se repezi înainte, smucind-o spre el.

– Să nu care cumva să susții că acum nu vrei să te duc direct în pat!

Buzele ei refuzară să-l contrazică.

– Mda, mă așteptam. O singură privire la fața ta și se vede negru pe alb ce dorești. Nu-mi mai poți ascunde adevărul. Am ajuns să te cunosc cum mă cunosc pe mine însumi!

– Ba nu mă cunoști deloc! Crezi doar că mă cunoști! Niciodată n-am...

Rachel privi în jur, înnebunită, dar trupul masiv al lui Elliot îi tăia orice cale de scăpare, făcând-o să se simtă dominată, incapabilă de a-i contrazice acuzațiile. Cum ar fi putut să-i explice că nu dorea decât s-o iubească? Nu o aventură, nu doar trupul lui, ci iubirea,

respectul lui și o viață întreagă trăită împreună? Ridică o mână la gură, speriată. Uitase deja de toate ambițiile, numai pentru că se afla în brațele lui Elliot?

– Vino, o chemă el, apucând-o de încheietura mâinii. Poate că ai și tu minte, măcar o dată. Hai înapoi în lojă. Avem toată noaptea la dispoziție. Și, Zia... aranjează-te și tu puțin.

O cuprinse cu ambele mâini, trăgând-o mult prea aproape.

– Lasă-mă să-ți închei fermoarul.

Înainte de a-l închide la loc, îi sărută pielea, sub satinul rochiei.

– Mergem înapoi...? întrebă Rachel, zăpăcită atât de atingerea lui, cât și de schimbarea planurilor.

– Întotdeauna am fost de părere, scumpa mea Zia, că răbdarea e o virtute de neînlocuit. Nu ești de acord?

Miercuri seara, când Rachel intră în club, ospătarii se agitau prin sala puternic luminată. Se opri în prag. Herman susținea că încerca să-i obțină un contract pentru un local similar din Spania, dar Rachel începea să-și spună că nu i-ar fi plăcut să mai continue în același gen.

Seara la operă îi cristalizase intențiile, iar acum simțea dorința unui rol într-un spectacol muzical. Îl salută pe Ray ca de obicei și tocmai se pregătea să intre în cabină, când îl auzi chemând-o în birou.

– Am ceva să-ți spun, Rachel. Ia loc.

Rachel se așeză.

– După toate problemele astea cu sănătatea soției mele, începu el, m-am hotărât să mă retrag din afaceri. Să vând firma. E mai bine așa. N-are nici un rost să mai continuu, până... în fine.

Își desfăcu mâinile.

– Voiam să știi, fiindcă s-ar putea să fii îngrijorată în legătură cu slujba.

Rachel își mușcă buzele. Își dădea seama că ar fi fost o ușurare să plece din localul care-i amintea atât de mult de Elliot. În clipa următoare, Ray spuse un lucru care o luă complet pe nepregătite.

– Întâmplător, am primit deja o ofertă. Dar, înainte de a continua, trebuie să știi un lucru – și anume: posibilul cumpărător nu dorește să încheie tranzacția decât cu condiția ca tu să rămâi aici, ca solistă.

Prima ei reacție fu una de ușurare. Cel puțin, nu rămânea fără serviciu. Pe un ton pragmatic, Rachel spuse:

– Înseamnă că mi se va reînnoi contractul. În aceeași termeni, presupun?

– Asta trebuie să-l întrebi pe Herman, draga mea. Sunt sigur că va lua hotărârea cea mai avantajoasă pentru tine.

A doua zi dimineața, la prima oră, Rachel îi telefonă lui Herman Ward.

– O veste bună, nu-i așa? o întâmpină Herman, vesel.

– Nu sunt sigură.

– Îți mărește salariul. Nu poate fi chiar atât de rău.

– Probabil că nu, recunoscu Rachel. Dar știi că speram să încep să dau unele probe, nu să mă mărginesc la muzica de cabaret.

Îl auzi pe Herman spunându-i ceva altei persoane din birou, acoperind parțial receptorul cu palma. Când reveni, o anunță:

– Te-așteaptă și o probă. Dar, dacă primești rolul, va trebui să anulăm contractul cu Manhattan.

– Întrucât încă n-am semnat nici un contract cu noul proprietar, deocamdată nu se pune problema, nu?

Auzind că Herman întârzia din nou cu răspunsul, Rachel adăugă:

– Ascultă, Herman, nu se poate să nu găsești tu vreun compromis. Nu vreau să creez probleme pentru vânzarea lui Ray, dar... trebuie totuși să-mi lărgesc orizonturile.

– Ai dreptate, răspunse Herman, parcă luând brusc o hotărâre. În privința contractului, vom rezolva totul pe rând. Dacă-l semnezi, vei avea cel puțin de lucru, iar dacă ți se oferă altceva, vedem noi cum ne descurcăm. Am să-i spun secretarei să te sune ca să-ți dea informațiile despre probă.

În continuare, lucrurile au evoluat cu repeziciune. Firma cumpărătoare, numită Stateside Entertainment, a trecut la acțiune imediat ce Rachel a semnat contractul. În același timp, Rachel s-a alăturat unui mare număr de tinere speranțe care dădeau probe pentru un rol într-un musical nou, dar încă fără titlu, cu premiera programată înainte de Crăciun.

După probă, Rachel intră în biroul lui Ray cu zâmbetul pe buze.

– Mi-au cerut să revin, Ray, nu-i așa că-i minunat...?

În clipa următoare, zâmbetul îi îngheță.

Elliot, mai atrăgător ca oricând, se ridică de pe scaunul lui Ray, rezemându-se cu palmele de birou. Ray, cu impermeabilul și pălăria, stătea în picioare lângă ușă.

– Tocmai la timp! spuse el vesel. Ți-l prezint pe directorul firmei Stateside – deși cred că vă cunoașteți... adăugă el, complice.

– Ce? exclamă Rachel, făcând un pas înapoi.

Elliot zâmbi posomorât.

– Ne cunoaștem foarte bine – nu-i așa, Zia?

Apoi ocoli biroul, cu mâna întinsă.

– Tocmai ai pierdut ceremonia de dare în primire. Bine ai venit la New Manhattan. Sper ca parteneriatul nostru să fie reciproc avantajos.

Dublul înțeles al cuvintelor lui era clar. Rachel se îndreptă de spate.

– Vin de la o probă, începu ea. Și...

– Mă scuzați?

Elliot se uită de la Ray la Rachel și înapoi.

– S-a strecurat vreo confuzie în legătură cu termenii din contract, Ray? Nu-și va căuta de lucru în altă parte până nu termin eu cu ea. Iar până atunci, adăugă el pe un ton amenințător, mai e destulă vreme.

Capitolul 9

După ce Ray își luă rămas-bun și plecă, Rachel se întoarse spre Elliot, cu un țipăt înăbușit.

– Tu! exclamă ea. Chiar e adevărat? Nu se poate, trebuie să fie o glumă!

– Te asigur, draga mea, că banca mea ia totul foarte în serios.

– Banca ta? întrebă Rachel, încruntându-se.

Elliot privi în jur, cu o expresie estimativă.

– Localul ăsta e elegant și cochet, amplasat în plin West End. Costă. Dar sunt sigur că va face toți banii.

– Dar tu nu știi o iotă despre night-club-uri! îl acuză ea.

– Nu?

– Oi fi știind... mormăi Rachel, întorcând capul. De unde naiba să știu eu la ce te pricepi și la ce nu?

Apoi se răsuci din nou spre el, agitându-și mâinile, neputincioasă. Implicațiile începeau să-i explodeze în minte, ca niște bombe incendiare.

– De ce-ai făcut asta, Elliot?

– Mi s-a părut amuzant. Doar nu-ți închipui că eram mulțumit ca simplu director de magazin, nu?

– Și eu? Ai să-mi rupi contractul?

Elliot o privi lung.

– Dacă am să-l rup...? întrebă el, după o pauză chinuitoare. N-aș crede. De ce l-aș rupe? În fond, când am cumpărat clubul... l-am cumpărat cu tine cu tot.

Inima lui Rachel tresări dureros.

– M-ai cumpărat?

Făcu un efort să-l privească disprețuitor.

– Nu sunt de vânzare, Elliot, spuse ea, cu buzele strânse.

– Într-adevăr – nu mai ești, replică el rece. Dar ai fost de vânzare – după cum tocmai ți-am demonstrat.

– Eu... începu Rachel, pornind spre birou, eu... repetă ea, accentuat, nu sunt de vânzare. Și niciodată nu voi fi!

– Fiecare om are prețul lui. Prețul tău e scris negru pe alb, în contract. Vrei să-l reziliezi?

Nelăsându-i timp să răspundă, continuă:

– În cazul ăsta, spune-mi și-am să-mi anunț imediat avocații.

O privi cu un zâmbet sardonic.

– Pentru încălcările clauzelor contractuale există sancțiuni, cum nu mă îndoiesc că știi.

– Elliot, de ce te porți așa cu mine? întrebă Rachel, cu o undă de nesiguranță în voce.

– Nu mai face pe inocenta, Zia, îi pronunță el numele de scenă cu un asemenea sarcasm, încât sună ca o palmă în obraz. Nu mai ține. Nu mai poți s-o faci pe inocenta Rachel. Ți-am deslușit jocul. Și-acum, ne apucăm de afaceri?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Oare îl jignise atât de tare? Nu-și dăduse seama că nici un moment nu intenționase să-și bată joc de el?

– Elliot, te rog, las-mă să-ți explic...

– N-am timp de-așa ceva. Ești gata să te pregătești? întrebă el, uitându-se la ceas. Parcă-mi amintesc că începi la zece și jumătate, nu...?

Rachel dădu din cap și, cu senzația că trăia un coșmar, porni spre cabina ei.

Pe la miezul nopții, când își termină numărul, cu impresia clară că aplauzele sunau fals, se prăbuși în fotoliu, frântă de oboseală – și fizic, și emoțional.

Auzi o bătaie în ușă și răspunse cu voce slabă. Trebuia să fie Piers, ospătarul, cu șampania și inevitabilul trandafir roșu de la Henry.

– Mulțumesc, Piers, am să...

Se întrerupse. În fața ei stătea Elliot, cu ochii scăpărând de furie. Peste umărul lui se vedea chipul alarmat al chelnerului.

– Asta ce naiba e? mârâi Elliot, arătând spre tava din mâinile lui Piers.

– După cum vezi...

Cuvintele lui Rachel fură întrerupte de un căscat.

Elliot se răsuci spre ospătar.

– Du-le înapoi și spune-i să și le...

Se întrerupse brusc.

– Nu, mai bine nu-i spune așa ceva unui client. Zi-i doar atât: „Astă-seară nu.“ Du-te.

Piers plecă, iar Elliot se întoarse din nou spre ea.

– Se întâmplă des chestia asta?

– În fiecare seară, teamă mi-e.

Intrând, Elliot închise ușa în urma lui.

– De ce nu-i spui să înceteze?

– De ce să-i spun?

– De-aia – pentru că e timpul să înceteze.

Ordinul scurt al lui Elliot o înfurie.

– Dacă n-a fost destul de clar, Elliot, repet. Ai cumpărat clubul, dar eu nu fac parte din inventar. Pe mine nu m-ai cumpărat.

– Zia...

Pe buzele lui, numele suna ca șuieratul unui șarpe – suficient de sinistru ca să lui Rachel i se zbârlească părul de la ceafă.

– Ți-am mai spus, dacă vrei să anulezi contractul n-ai decât. Vezi tu pe urmă ce te-așteaptă.

Rachel înlemni. Putea să riște totul, acceptându-i provocarea, sau să-și stăpânească furia și să caute altă ieșire.

Se întoarse cu fața spre el.

– Îmi place să cânt aici. De ce-aș anula contractul? Nu vreau însă decât să-ți atrag atenția că, dacă un client e atât de galant încât îmi trimite șampanie și un trandafir roșu în fiecare seară, asta-i treaba mea, nu a ta. Dacă vreau, pot să accept și o sută de trandafiri roșii.

– Dacă apuci să mai trăiești atât de mult, replică Elliot, zâmbind fără chef.

Rachel zâmbi și ea.

– Da, și asta.

Elliot, însă, nu făcuse decât să pândească momentul.

– Am de gând să conduc clubul ăsta ca pe un local respectabil, Zia. Nu vreau ca personalul meu să aibă de-a face cu brigada de moravuri. Dacă încalci vreo regulă, pot fi nevoit să-ți dau un avertisment scris.

Și, cu o mișcare arogantă a capului, se întoarse să plece.

Rachel se ridică în picioare.

– Cum îndrăznești? De parcă... urmă ea, cu răsuflarea tăiată, de parcă m-aș purta eu așa!

Nu se îndura să pomenească lucrul de care o acuzase.

– E oribil din partea ta, Elliot! Nu se poate să nu știi că nu sunt așa. Încerci să mă umilești anume. Ești nedrept.

Ochii i se umpleau de lacrimi, dar era hotărâtă să nu se prăbușească în fața lui. Încercă să-și revină.

– Se vede ce părere ai despre femei în general, dacă-ți imaginezi, îți imaginezi numai, una ca asta!

– Fie continui orbește cu rolul ăsta de fată de la țară, deși știi că s-a răsuflat și nu mă mai convinge, fie chiar îți închipui că-ți poți face de cap cu clienții fără să dai socoteală. Nu ți-am mai spus? Dacă promiți ceva, până la urmă vine scadența!

Închizând ușa dintr-o lovitură de picior, Elliot porni spre ea, cu un zâmbet feroce.

– Ziua îți afișezi inocența, scoțând bărbații din minți cu ea. Iar pe scenă, în siguranță, promiți plăcerile chinuitoare ale nopții. Privește, dar nu atinge. Atinge, dar nu gusta. Gustă, dar nu înghiți. E drept, Zia? E cinstit?

– Nu înțeleg... nu înțeleg ce vrei să spui! exclamă ea.

Ceva o determină să se retragă cu un pas.

– Eu nu fac decât să cânt, nimic mai mult. Nu e vina mea dacă bărbații îmi interpretează greșit înfățișarea.

– Ești chiar atât de naivă?

– Sunt, oare? întrebă, ea însăși nedumerită.

Elliot râse aspru.

– Poftim, iar începi. Privirea asta neajutorată, cu ochii mari. Dar nu ești proastă, Zia. În nici un caz. Ai creier. Nu se poate să nu știi ce efect ai. E calcul pur.

Scoase un geamăt.

– La naiba, fir-ai a dracului să fii! De ce-oi fi încercând eu să discut rațional cu tine? Știm amândoi ce urmărești. De ce nu te pot trata cu disprețul pe care-l meriți – sau de ce nu-ți fac jocul, ca Henry?

– Care joc?

– Doar nu-ți închipui că Henry nu ți-a ghicit jocul!

– E foarte curtenitor, întotdeauna...

– Proastă mai ești! se întunecă Elliot la față. Nu există în sală un singur bărbat care să nu vrea să se culce cu tine. Noroc că majoritatea nu pot nici măcar să se apropie. Ray a avut grijă să ridice destule obstacole.

– Ray? repetă Rachel, înțelegând doar pe jumătate despre ce era vorba.

– M-a prevenit că avea să se ajungă aici. „Sindromul oftatului admirator", cum spunea el. I-a permis lui Henry să treacă de barieră numai fiindcă bănuia că se mai destinde atmosfera dacă ești văzută cu el din când în când. Ești chiar bătută-n cap?

Rachel clipi din ochi.

– Cânt doar câteva melodii, nimic mai mult. Nu știu ce-am făcut. Eu doar...

Se privi scurt în oglindă.

– Doar mă îmbrac pentru rol, ies pe scenă și cânt. Altceva nu încerc – doar să distrez spectatorii. Nimic mai...

– Îți vine de la sine?

– Da, răspunse ea imediat, apoi își mușcă din nou buzele. Suna îngrozitor.

Elliot scoase un geamăt răgușit, din adâncul pieptului.

– Ei bine, în cazul ăsta înseamnă că nu ți-ai dat seama. Zia, ceea ce faci tu, crezând că-ți vine de la sine, nu înseamnă decât un singur lucru pentru tipii din sală. Și nu are decât o singură concluzie. Vrei să ți-o spun pe litere?

Înghițind un nod, Rachel clătină din cap.

– Pe de altă parte, murmură el cu glas gros, poate că ți-ar fi de folos o demonstrație practică?

Se apropie de ea.

– Zia...

Acum respira mai sacadat.

– Lua-te-ar dracu', Zia, de ce ești așa de ispititoare... vreau să...

Brațele i se întinseră spre ea, înainte ca Rachel să poată face mai mult decât să ridice o mână, într-un gest de apărare.

Se auzi o bătaie în ușă.

Rachel reuși să se smulgă din brațele lui.

– Ce e? se răsti furios Elliot.

Cu o expresie de scuză, Piers vârî capul prin ușa întredeschisă. Scăpase de șampanie, dar mai avea trandafirul în mână.

– A zis că răspunsul lui este „te rog“, Zia...

Observă imediat expresia lui Elliot.

– Mă scuzați, domnule.

– Dă-ncoace trandafirul ăla afurisit.

Elliot i-l smulse din mână, rupându-l în bucăți pe care le aruncă prin cabină, care-ncotro.

– Uite asta să-i spui! Și dacă nu se lasă, jur pe toți sfinții că-l fac praf cu mâinile mele!

Cu o privire surprinsă spre Rachel, Piers se retrase, închizând ușa extrem de grijuliu.

– Ce mama dracului, Rachel, ce vrei să fac ca să te țin numai pentru mine? Să te iau de soție?

Făcu un pas spre ea, iar Rachel tresări, parcă temându-se că iar voia s-o înșface în brațe.

– Nu te lași cumpărată... mormăi Elliot, mai mult pentru sine.

O clipă, închise ochii, întrebându-se ce mai putea să facă în continuare. Apoi, cu un fel de oftat, se întoarse spre ușă.

– Pregătește-te să pleci acasă.

Nu fără efort, Rachel reuși să răspundă:

– De obicei, Ray îmi chema un taxi. Cincisprezece minute îmi sunt de ajuns.

Oprindu-se în ușă, Elliot aruncă o privire peste umăr.

– Eu nu sunt Ray, de la mine n-ai să capeți taxiuri...

După o pauză, continuă:

– Am să te duc acasă personal.

A doua zi, hotărârea lui Rachel era luată. Urma să anuleze contractul cu clubul. Altă soluție nu avea. Dacă Elliot voia s-o dea în judecată, treaba lui – dar, cu siguramță, ar fi înțeles-o dacă-i explica motivele.

Îl sună la magazin, unde-i lăsă un mesaj s-o caute imediat ce avea timp.

Elliot reveni cu un telefon peste o jumătate de oră.

– Trebuie să-ți vorbesc, Elliot. Ne putem întâlni la masă?

Stabiliră să se întâlnească în West End. Rachel luă un taxi și ajunse cu punctualitate în fața restaurantului.

Elliot o aștepta deja și o luă de braț imediat.

– Aseară ai plecat fără să-mi dai răspunsul, murmură el scurt. Despre asta e vorba?

Rachel îl privi surprinsă.

– E vorba de contract, spuse ea, grăbindu-se să treacă peste ce era mai greu. Vreau să-l anulăm.

La auzul acestor cuvinte, Elliot făcu un pas înapoi, strângându-i involuntar brațul. Chipul îi devenise aproape pământiu.

– Hai înăuntru. Mai întâi trebuie să discutăm.

O împinse în restaurant, înaintea lui. După ce se așezară, întrebă arțăgos.

– Te-ai gândit bine?

– Toată noaptea n-am dormit, recunoscu Rachel. E singura cale. Dar, înainte de a spune ceva, lasă-mă să-ți explic de ce...

După ce-i expuse toate motivele, pe care Elliot le ascultă fără s-o întrerupă, încheie cu cuvintele:

– Înțelegi, ești primul bărbat pe care l-am iubit în viața mea și singurul pentru care aș fi renunțat la toate ambițiile mele – dacă avea vreo importanță.

Coborî ochii spre fața de masă.

– Nu spun asta ca să te fac să te simți prost, sau așa ceva. Accept faptul că nu vrei o relație serioasă cu nimeni și mai ales cu mine...

Încercând să zâmbească, ridică ochii din nou și, prin lacrimile care o podideau, îi văzu chipul în fața ei. Dar, în loc de a arăta plictisit sau a avea oricare dintre expresiile le care se așteptase ea, Elliot zâmbea – cu o asemenea tandrețe încât Rachel nu putu decât să-și tragă scurt respirația, șocată.

– N-ai înțeles ce ți-am spus aseară? întrebă el, strângându-i mâna peste masă. Am spus așa: „Ce vrei să fac ca să te țin numai pentru mine? Să te iau de

soție?“ N-a fost cea mai ortodoxă cerere în căsătorie, dar era cât se poate de serioasă. Crezusem că m-ai chemat azi aici ca să-mi dai răspunsul.

Când Rachel nu făcu decât să-l privească mai departe, uluită, Elliot continuă:

– Îți accept demisia de la club, dacă ești sigură că asta vrei, așa că hai să trecem la problema cealaltă, bine? Ce zici, Rachel, te măriți cu mine? Da, dau nu?

Și, nelăsându-i timp să-și revină din uimire, adăugă:

– Aș dori să ne logodim cum se cuvine, să așteptăm un timp până ajungem să ne cunoaștem și să îndreptăm toate neînțelegerile. Vreau să fii fericită. Și, Rachel, și eu doresc să-ți împlinești ambițiile. Ar fi o crimă să-ți tai aripile când abia ai început să le deschizi.

Rachel simțea cum i se prelingeau lacrimile pe obraji, în tăcere – și nu-i păsa dacă le vedeau oamenii de la celelalte mese, căci erau lacrimi de fericire.

– Te iubesc de-atâta timp, șopti ea, dar n-am îndrăznit să recunosc cât de neagră mi s-ar părea viața fără tine. Am încercat să-mi spun că numai cariera mea conta, pentru că avea să fie permanentă, pe când o aventură cu tine n-ar fi fost. Dar, Elliot, am aflat că nimic nu are importanță, numai tu. Te iubesc atât de mult...!

Elliot îi luă ambele mâini într-ale lui.

– Nu pot accepta ca talentul tău să se irosească – face parte din femeia pe care o iubesc. Vei fi pe locul întâi până la capăt – pe locul întâi în viața mea și pe locul întâi în toate topurile. Ai încredere în mine, Rachel. Voi face ca visul tău să se împlinească.

Cu ochii enormi de emoție, Rachel nu putea decât să-l privească, amuțită. Totuși, continua s-o nedumerească un amănunt. Într-un târziu, reuși să-l întrebe:

– Când m-am aruncat în brațele tale, în noaptea aceea la hotelul din Amsterdam, de ce n-ai...?

Își mușcă buza, roșind.

– De ce nu mi-am urmat instinctele? completă el întrebarea, strângând-o de mână. Într-un fel, tocmai asta am făcut. Știam că, dacă făceam dragoste cu tine atunci, când erai hotărâtă să-ți iei rămas bun, m-ai fi urât pentru totdeauna și ai fi fost convinsă că eram fantele ușuratic pe care ți-l imaginaseși. Și mai era încă ceva. Refuzam să mi te însușesc la mânie. Iar după ce suspiciunile mi se confirmaseră, exact asta simțeam în acea noapte. Credeam că încercaseși să-ți bați joc de mine.

– Îmi pare rău... Situația se prelungise prea mult și-mi scăpase de sub control.

– Nu-ți face griji. De-acum încolo, eu sunt șeful. N-o să se mai repete!

Cu un strigăt ușor, Rachel se avântă spre el peste masă, până când buzele li se atinseră. Fără să-i pese de ospătari și ceilalți meseni, Elliot o sărută, apoi îi spuse, cu un zâmbet drăgăstos:

– Deși, dacă ai fi văzut cum tremuram în sinea mea aseară, când te-am cerut în căsătorie, ai ști că am o inimă de pisoi.

– Iubesc pisoii, răspunse ea.

– Iar eu te iubesc pe tine, murmură Elliot, depunându-i un sărut în palmă.

Ochii lui Rachel străluceau de iubire. Știa că era adevărat. Și așa avea să fie, pentru toată viața.

Sfârșit